

# Står Tyskland på tærsklen til et politisk jordskælv?

4. september 2016 – Med Angela Merkels CDU, der har lidt et svidende nederlag i hendes egen hjemstat Mecklenburg-Vorpommern, hvor CDU fik færre stemmer end det fremmedfjendske parti AfD (Alternativ for Tyskland), der kom ind på en andenplads efter SPD, er knivene nu fremme om, hvem, der skal efterfølge Merkel som partileder og kanslerkandidat. Dårlig, som Merkel har været, så kunne nogle kandidater gøre CDU efter Merkel endnu værre. En mediekampagne promoverer 'beastman' Jens Spahn, der profilerer sig med både en anti-islamisk kampagne, så vel som også som en fortaler for nedskæringspolitik.

Forrige søndag, den 28. august, støttede *The Guardian* Spahn som kansler. (<https://www.theguardian.com/world/2016/aug/28/jens-spahn-man-who-could-replace-merkel-interview-germany> "Meet Jens Spahn, the MP for Steinfurt and Borken, deputy finance minister and, if some commentators are to be believed, Germany's chancellor-in-waiting.")

*Guardian* roser Spahn, der i øjeblikket er vicefinansminister, for at være en ven af Storbritannien. Spahn er tilhænger af frihandelsaftalen mellem Storbritannien og EU: »Begge sider, og især Tyskland, har stor interesse i stærke, økonomiske bånd. Hvis man kan have en frihandelsaftale med USA, med Canada og endda med det kommunistiske Vietnam, så kan vi også få en fornuftig handelsaftale med Storbritannien, hvis viljen er til stede.«

*The Guardian* siger, at Spahn afviste EU's udsættelse mht. at ratificere en frihandelsaftale med Amerika og Canada, som udelukkende grundet i tyske reservationer med rødder i anti-amerikanske fordomme. At indgå en aftale med Storbritannien, sagde han, ville blive lettere at kommunikere rent politisk.

»De fleste tyskere har et positivt billede af Storbritannien, og jeg tror, ikke, at de fleste tyskere er imod frihandel i sig selv.«

Spahn selv gjorde sin dræber-mission klart mandag, den 29. august, da han krævede, at penge fra pensionsfonde skulle investeres i aktier. I et interview med *Süddeutsche Zeitung* sagde han: »Overalt, hvor det er muligt, må vi skære ned på garantier til fordel for flere chancer for at opnå vinding«, og »vi bør investere på en smartere måde de penge, der ikke skal bruges i de næste 12 måneder«.

---

## **USA og Europa: Det er Glass-Steagall versus en finansiell nedsmeltning af de transatlantiske økonomier, med massedød i befolkningen til følge**

*Hr. LaRouche ...»Hvis man ikke gennemtvinger Glass-Steagall, som udgangspunkt for en sådan total omstrukturering af hele USA's finansielle og monetære system«, og selvfølgelig også udstrækker det til Europa; »så vil et enormt antal mennesker dø. Det er den enkle kendsgerning.«*

*Uddrag af LaRouchePAC Fredags-webcast, den 2. september 2016. Hele webcastet inkl. engelsk udskrift kan ses her: <http://schillerinstitut.dk/si/?p=14486>*

**Matthew Ogden:** God aften. Det er den 2. september 2016, og dette er vores ugentlige fredags-webcast på [larouchepac.com](http://larouchepac.com). Med mig i studiet i aften har jeg Jeffrey Steinberg fra *EIR*, og via video to medlemmer af LaRouchePAC Politiske Komite: Dave Christie fra Seattle, Washington, og Diane Sare fra New York City-området. Velkommen til jer begge to.

Vi havde en diskussion med Lyndon og Helga LaRouche for et par timer siden. Det er helt klart, at vi står ved et punkt, hvor tre, meget afgørende initiativer, som LaRouche-bevægelsen har stået i centrum for i flere år, nu kulminerer. For det første står vi umiddelbart foran G20-topmødet; topmødet i Vladivostok er i gang; og to uger efter disse begivenheder træder FN's Generalforsamling sammen. Det er helt åbenlyst, at man tager initiativerne til at skabe en ny, finansiel arkitektur for planeten omkring udviklingen af den Nye Silkevej. Jeg vil blot ganske kort nævne, at, hvis man ikke har set den endnu, så har vi en fremragende, ny, 20 minutter lang video (på [larouchepac.com](http://larouchepac.com) – se den danske hjemmeside, inkl. udskrift: <http://schillerinstitut.dk/si/?p=14429>) »Den Nye Silkevej bliver til Verdenslandbroen«. Den går i dybden med meget af indholdet i *EIR's* rapport af samme navn. Den må I bestemt se, hvis I ikke allerede har.

På hjemmefronten har vi en meget intens kampagne, der nu optrappes, for at genindføre Glass-Steagall; og for at styre kræfterne til at gennemtvinge denne vedtagelse, før præsidentvalget finder sted. Dernæst har vi kampagnen for at genåbne en fuld undersøgelse af angrebene den 11. september (2001); med frigivelsen af de 28 sider må man nu gå videre med at forfølge [frigivelsen] af de ti tusinder af sider, der fortsat tilbageholdes. På denne front befinder vi os nu én uge fra 15-års dagen for disse forfærdelige angreb den 11. september, og vi vil se en række koncerter, der vil finde sted i New York City – det kan Diane fortælle meget mere om – med en opførelse af Mozarts Rekviem, som vil blive opført i Brooklyns katedral, i en stor kirke i Manhattan og andre

steder, for at holde en mindehøjtid for ofrene for disse angreb, og for at bringe retfærdighed [for dem]. Dette vil finde sted samtidig med et strategisk seminar, der sponsoreres i New York City om samme emne. Og samtidig foregår der et kraftigt initiativ for at gennemtvinge en afstemning i Repræsentanternes Hus – forhåbentlig i næste uge, før mindedagen – om JASTA-lovforslaget (Justice against State Sponsors of Terrorism Act; Loven om Retsforfølgelse af statslige sponsorer af Terrorhandlinger). Kongressen vender tilbage fra ferie i næste uge.

Som en del af dette fremstød var tidligere senator Bob Graham i Washington D.C. i forgårs, hvor han deltog i en betydningsfuld pressekonference, som han holdt i National Press Club. Både Jeff Steinberg og jeg selv havde mulighed for at deltage i konferencen, og vi vil fremlægge nogle uddrag af denne pressekonference som en del af vores udsendelse i aften.

Men før vi kommer til det, vil jeg gerne begynde med den diskussion, vi havde med hr. LaRouche for blot et par timer siden; især om nødvendigheden af at lancere en omgående mobilisering omkring genindførelsen af Glass-Steagall. Så for at introducere dette spørgsmål, vil jeg læse det spørgsmål, vi har fået fra institutionelt hold til i dag, og som blev forelagt hr. LaRouche. Jeg vil bede Jeff Steinberg om at uddybe det, som hr. LaRouche sagde som respons til dette spørgsmål. Det lyder:

*»Hr. LaRouche, De har advaret om, at, med mindre USA's Kongres handler – og handler her i september – for at genindføre Glass-Steagall som det første skridt i en langt større omskabelse af den økonomiske og monetære politik, så har hele det transatlantiske system kurs mod en nedsmeltning. Vil De venligst uddybe vigtigheden af at vedtage Glass-Steagall under den næste Kongressamling, umiddelbart efter Labor Day (mandag, den 5. september)?«*

**Jeffrey Steinberg:** Hr. LaRouche var meget ligefrem; han sagde:

»Hvis man ikke gennemtvinger Glass-Steagall, som udgangspunkt for en sådan total omstrukturering af hele USA's finansielle og monetære system«, og selvfølgelig også udstrækker det til Europa; »så vil et enormt antal mennesker dø. Det er den enkle kendsgerning.« De europæiske storbanker, der er fuldstændig viklet ind i de store Wall Street-banker, har en beholdning til nominelt billioner, hvis ikke hundreder af billioner af dollars, af derivater og insolvente lån og anden hasardspilsgæld, så vil man ikke have nogen som helst mulighed for på nogen som helst måde at omstøde den situation, vi har i USA's økonomi lige nu; og det samme er tilfældet for Europa. Nemlig [den situation], at der er et sammenbrud i produktiviteten; tro ikke på tallene for jobskabelse, for virkeligheden er den, at 93,5 millioner jobkvalificerede amerikanere i den arbejdsføre alder står uden arbejde. For de har opgivet at finde et job; og de er derfor aldrig blevet talt med i arbejdsstyrken i det hele taget. Hertil kommer, at et voksende antal mennesker nu finder, at de er henvist til at arbejde deltids; undertiden et par timer om dagen i flere forskellige jobs, fordi der ikke er nogen fuldtidsjobs inden for produktion til rådighed i økonomien. Der er en masse parasit-jobs; der er en masse andre jobs, der, i en sund, voksende økonomi, ville være nødvendige og nyttige. Men, når man har et sammenbrud i produktion, som vi har i USA og Europa, og når man oven i dette lægger denne form for massive bankkrise – en finansboble, der overgår den i 2008; så har man en perfekt storm for noget, der vil resultere i massedødsfald.

Glass-Steagall er det første skridt; det er på ingen måde totaliteten af det, der må gøres. Hr. LaRouche har fremlagt de Fire Nødvendige Love, fire hovedinitiativer, der må tages for at genrejse produktiviteten; for at skabe ægte, produktive jobs. Men udgangspunktet må være at opbryde og udskille de legitime, kommercielle bankfunktioner fra de spekulative aktiviteter, der fuldstændigt har plyndret de kommercielle bankers indskyder-grundlag, siden Glass-Steagall blev ophævet (1999). Begge de politiske partier (Demokrater og

Republikanere) har i deres valgplatforme støttet en genindførelse af Glass-Steagall; dette var ikke bare en rutineteing. Der var en kamp under Republikanernes konvent mellem folkene i Platform-komiteen; der var et aggressivt fremstød for at gennemtvinge en vedtagelse af Glass-Steagall. Så begge partier har taget stilling. Der er lovforslag fremsat i begge Kongreshuse, og man skal og må vedtage det; ikke efter præsidentvalget, og ikke under 'lame duck'-sessionen, men i løbet af den kommende 2-3 uger lange periode, der starter på tirsdag, den 6. september, den aften, hvor Kongressen vender tilbage. Onsdag bliver den første, hele dag, hvor Kongressen har sammentræde. Dette må være én af denne Kongressamlings allerførste handlinger i løbet af denne overgangs-samling; og det vil ikke ske, med mindre der finder en total mobilisering af det amerikanske folk sted. Der er betydningsfulde institutioner, fra AFL-CIO (USA's største fagforening) og til diverse borgerrettighedsgrupper, der er med os i dette spørgsmål om Glass-Steagall. Men det kræver en absolut fokuseret og hård og laserlignende intervention. Og der er nok ikke noget, der opsummerer dette mere klart end det, som hr. LaRouche gentagne gange har sagt i løbet af de seneste dage: Nemlig, at, hvis man ikke vedtager Glass-Steagall; hvis man ikke intervenserer for at sikre, at Kongressen gør det, så kan man dø som følge af det.

---

## **NYHEDSORIENTERING AUGUST-SEPTEMBER 2016:**

# Topmøder i Rusland og Kina baner vejen for Verdenslandbroen

Download (PDF, Unknown)

*Lars Løkke Rasmussens fremlæggelse af regeringens 2025-plan er endnu en understregning af det ufatteligt lave niveau, dansk politik er faldet ned på. Det er en redningsplan for en skrøbelig Venstreregering, gennem at forsøge at give partierne, der udgør regeringens parlamentariske grundlag, nogle gode kødben at tygge på, uden at reflektere de virkelige trusler og muligheder, som Danmark og resten af verden står overfor.*

---

## Er Tyskland intelligent nok til at gribe chancen med Den nye Silkevej? Af Helga Zepp-LaRouche

*I Hangzhou vil det tema stå på dagsordenen, som Friedrich Schiller engang kaldte »menneskehedens store skæbne«, nemlig spørgsmålet om, hvorvidt den menneskelige familie rettidigt vil være i stand til at erkende, at den netop er én familie, der er i samme båd og kun vil kunne overleve, hvis snævre, nationalistiske og geopolitiske interesser tilsidesættes til gunst for menneskehedens fælles mål.*

*Et stort problem, der udgør en forhindring for Tysklands konstruktive samarbejde med Kinas fremtidsorienterede perspektiver om at opbygge en ny model for samarbejde mellem verdens stater, er den nuværende tyske tendens til at sætte alt på en »grøn økonomi«, der forsøger at finde løsninger udelukkende »inden for rammerne af planeten Jords miljømæssige grænser« – miljøbevægelsens mantra.*

27. august 2016 – Mens forbundskansler Merkel i disse dage farer fra det ene minitopmøde til det andet – den ene gang på et italiensk hangarskib, og derefter fra den ene europæiske hovedstad til den næste, hver gang og til ingen nytte i forsøg på at begrænse de skadelige virkninger af EU's disintegrationsproces – træder Kina ind i den sidste fase af forberedelser til G20-topmødet i Hanzhou, og hvor Kina denne gang selv har forsædet. Dette kan gå hen og blive det mest lovende G20-topmøde nogen sinde, for den kinesiske regering agter at fremlægge et omfattende koncept for, hvordan den globale økonomiske og finansielle krise kan overvindes. Hvad der så siden måtte komme ud af dette topmøde – så vil det i hvert fald komme til at stå fuldstændigt klart, hvem, der arbejder konstruktivt med frem mod dette mål, og hvem, der holder fast ved den gamle, farlige geopolitik og mislykkede neoliberale monetære politik.

EU og Washington har ved denne anledning al mulig grund til at slå ind på Kinas og de med Kina samarbejdende staters succesrige kurs. Efter Brexit kappes Frankrig, Italien og Østrig om, hvem, der bliver den næste, der forlader EU. I Frankrig fører den konservative Nicolas Sarkozy sig frem som præsidentkandidat med et memorandum, hvor han kræver ophævelsen af EU's forrang over de franske love såvel som også en ophævelse af Lissabontraktaten. Den socialistiske kandidat Arnaud Montebourg lover at ville følge general de Gaulles »tomme stols politik«; det anti-europæiske parti Front National under Marine le Pen fik 55 % af stemmerne ved sidste kommunalvalg; og Jacques Cheminade fra »Solidarité et Progrès«, hvis kampagne er ved at udvikle en betragtelig



gennemslagskraft, går ind for en alliance mellem suveræne stater i Eurasien; altså tager så godt som alle de relevante kandidater stilling imod EU. I Italien skælver statsminister Renzi for folkeafstemningen for en forfatningsændring i oktober, i hvis kølvand det anti-europæiske Femstjerneparti kan gå hen og vinde nyvalget, der vil følge kort efter. Den næste regering i Østrig bliver formodentligt ledet af det EU-kritiske FPÖ (Det Østrigske Frihedsparti).

Et yderligere aspekt af EU's opløsningsproces trådte tydeligt frem under Merkels seneste besøg i hovedstæderne i de såkaldte Visegrad-lande: Ungarn, Slovakiet, Tjekkiet og Polen, hvis regeringer stærkt afviser EU's forordnede flygtningekvoter og hele flygtningepolitikken. Den østrigske forsvarsminister Hans Peter Doskozil betegnede Merkels politik som »uansvarlig« og understregede, at Østrig ikke var noget »venteværelse til Tyskland«. Den ungarske ministerpræsident Orban planlægger at udbygge det hegn, han har ladet bygge langs Ungarns grænser, til en »uoverstigelig mur«, der med ét ville kunne stoppe selv »flere hundrede tusinde mennesker«. Dermed er ikke blot Merkels »europæiske løsning« for flygtningekrisen endegyldigt strandet, men også Schengen-aftalen og dermed samtidigt grundlaget for den europæiske valutaunion.

I betragtning af alle disse forskellige centrifugalkræfter virker det stivt, med hvilket pro-EU-grupperingen vil holde fast ved EU-politikken, dog yderst virkelighedsfjernt. Hellere end at vende sig mod årsagerne til den voksende opposition vil de respondere til Brexit-afstemningen med »mere Europa« og intrigerer endda bag lukkede døre for på en eller anden måde at annullere Brexit. Dette foranledigede fire af de fem »økonomiske vismænd« til i en fælles artikel den 26. august i *Frankfurter Allgemeine Zeitung* at fremkomme med den advarsel, at dette blot ville forstærke de kræfter, der vil flygte fra EU.

Men ikke engang på minitopmødet mellem Merkel, Hollande og Renzi, der patetisk var henlagt til øen Ventotene til minde om Altiero Spinelli, én af »Europas fædre«, og – meget symbolsk –

på et italiensk hangarskib, herskede der enighed mellem »de tre store«. Hollande og Renzi gik ind for investeringsprogrammer, rettet mod den ødelæggende økonomiske situation i deres lande, mens Merkel stod fast på de sædvanlige nedskæringsprogrammer; som om disses tiltrækningskraft ikke for længst var udløbet. Og når det så tilmed kommer til gensidige offentlige beskyldninger mellem Draghi (hvis tvivlsomme rolle i diverse bailout-operationer for tiden undersøges) og Den europæiske Centralbank på den ene side, såvel som John Michael Cryan fra Deutsche Bank (der af IMF beskrives som den mest risikofyldte bank i verden), men også Wolfgang Bosbach, Volker Wieland fra »de fem vise mænd« og forbundsbanksbestyrelsesmedlem Andreas Dombret på den anden side, og når så samtidigt Deutsche Bank pludselig, i betragtning af de »skæbnesvangre følger« af de negative renter, gør sig til talsmand for bankkunder og pensions-sparere, så bør én ting stå klart: Spillet om skyldsplaceringen er begyndt. Alle skyder skylden på de andre for det transatlantiske finanssystems sammenbrud, som de alle ved er nært forestående.

Og her har de førende repræsentanter for EU og EU's medlemsstater udviklet de typiske skyklapper, som er karakteristisk for dem, der er fortalere for de forældede modeller, de har investeret hele deres identitet i. EU's ydre anseelse har for længst ændret sig. Tidligere gjaldt EU som model for regional integration for organisationer som ASEAN og AU og også for sydamerikanske integrationsbestræbelser. Allerede med den behandling, Grækenland fik af Trojkaen, og senest med flygtningekrisen er dette forbi; for disse lande står EU kun som en mislykket model. Kun ekstremt forkalkede repræsentanter for EU eller EU-regeringerne vover i disse dage at tage begreber som »demokrati« og »menneskerettigheder« i munden, i betragtning af Frontex-indsatsen mod flygtninge og tvivlsomme aftaler i flygtningespørgsmålet.

### **For Det almene Vel på globalt plan**

Under Obamaregeringens otte år har USA's årlige, økonomiske

vækst næppe overskredet 1 %, hvorimod Franklin D. Roosevelt alene i hvert af sine tre første år i embedet opnåede lige så meget, som Obama i sine otte år. Og EU opnåede endnu ringere økonomisk vækst end USA i det samme tidsrum. Kinas økonomiske vækst udviklede sig i det samme tidsrum fra 9,2 % i 2009 til »kun« 6,9 % i 2015, og i modsætning til den transatlantiske sektors kasinoøkonomi, så udgør det realøkonomiske område langt den største del af den kinesiske økonomi. Den spekulative andel er ganske ubetydelig her.

Kina vil ved G20-topmødet i Hangzhou den 4. og 5. september præsentere et omhyggeligt forberedt koncept for, hvordan en stabil finansarkitektur kan skabes og G20 forvandles fra en mekanisme til krisestyring til et varigt forbund af stater, der samarbejder for Det almene Vel på globalt plan. Det er Kinas plan at erstatte kortsigtet profittænkning, der er til gunst for de få, med en solid økonomi, der hviler på vækst gennem innovation.

Den kinesiske præsident Xi Jinping har i de tre år, der er gået, siden han satte opbygningen af den Nye Silkevej på den internationale dagsorden, igangsat en succeshistorie uden fortilfælde, og som 100 nationer og internationale organisationer allerede samarbejder om. Præsident Xi har gentagne gange tilbudt alle de europæiske stater, og i særdeleshed USA, at arbejde med på den fælles opbygning af den Nye Silkevejs win-win-perspektiv. Den kendsgerning, at Kina har indbudt et stort antal udviklingslande til at deltage i G20-topmødet, er yderligere en henvisning til, at han er seriøs omkring skabelsen af en ny økonomisk og finansiel arkitektur, der repræsenterer hele verden.

I Hangzhou vil det tema stå på dagsordenen, som Friedrich Schiller engang kaldte »menneskehedens store skæbne«, nemlig spørgsmålet om, hvorvidt den menneskelige familie rettidigt vil være i stand til at erkende, at den netop er én familie, der er i samme båd og kun vil kunne overleve, hvis snævre, nationalistiske og geopolitiske interesser tilsidesættes til gunst for menneskehedens fælles mål.

Et stort problem, der udgør en forhindring for Tysklands konstruktive samarbejde med Kinas fremtidsorienterede perspektiver om at opbygge en ny model for samarbejde mellem verdens stater, er den nuværende tyske tendens til at sætte alt på en »grøn økonomi«, der forsøger at finde løsninger udelukkende »inden for rammerne af planeten Jords miljømæssige grænser« – miljøbevægelsens mantra.

Men netop her er Kina langt forud for den indskrænkede tankegangs todimensionelle verdensbillede, der ikke ser Jorden som en rude, et vindue, men derimod som et akvarium. Kina har det for tiden mest ambitiøse rumprogram, der med de kommende Chang-e-missioner ikke blot vil udforske Månens bagside, men også forfølger konkrete planer om at udvinde store mængder helium-3 på Månen, som brændstof for opbygning af en fremtidig fusionsøkonomi på Jorden.

EU's og USA's reaktion på dette G20-topmøde vil gøre det klart, om de er i stand til at tage ved lære. Det, som Kina og de med Kina forbundne asiatiske stater repræsenterer i dag, er til gavn for hele menneskeheden.

Til trods for, at de internationale organisationer, der er associeret med mig, måske rent talmæssigt kun udgør en lille styrke, så er vi dog vore kritikere langt overlegne, hvad analyse, ideer og løsninger angår. Og netop denne dygtighed vil vi bringe i spil for at bringe Europa over på den rigtige side.

*Titelfoto: Den Nye Silkevejs nordlige og sydlige rute mellem Kina og Tyskland.*

---

**Lyndon LaRouche: Glass -**

# Steagall må nu vedtages som hastesag – før det transatlantiske system nedsmelter

30. august 2016 (Leder) – Tirsdag advarede Lyndon LaRouche om, at, med mindre den amerikanske Kongres – nu, i september – handler for at genindsætte Glass/Steagall-loven, som blot det første skridt i en langt større fornyelse af den økonomiske og monetære politik, har hele det transatlantiske system kurs mod en nedsmeltning. Samtidig med, at Kina forbereder sig til at tage føringen ved næste uges G20-topmøde for statsoverhoveder for at bringe et nyt, retfærdigt, globalt finanssystem til verden, farer briternes håndlanger, Barack Obama, rundt i en sindsforstyrret tilstand og forsøger at fremme handelsaftalen Trans Pacific Partnerskab (TPP) og andre lige så vanvittige, døde politikker, der er dømt til undergang. Hvide Hus-regeringsfolk Ben Rhodes og Josh Earnest gjorde det i denne uge over for reportere klart, at Obama vil sætte TPP på toppen af sin dagsorden, når han mødes med verdens ledere i Kina til G20-topmødet. De øvrige hovedpunkter på hans dagsorden er: at gøre fremstød for krig i det Sydkinesiske Hav, baseret på den Internationale Voldgiftsrets ulovlige afgørelse, samt at banke aftalen fra klimaforandringskonferencen i Paris igennem.

Alle de tydelige tegn på en umiddelbart forestående, transatlantisk nedsmeltning inden årets udgang er til stede. Den i sidste øjeblik indgåede aftale for at redde Italiens Monte dei Paschi bank er i færd med at smuldre, og JPMorgan Chase gør nu fremstød for en bail-in (ekspropriering af bankindsud) af den private sektor for at undgå, at den italienske banksektor bliver udslettet. Den italienske

premierminister Renzi skal på onsdag mødes med den tyske kansler Merkel i endnu et forsøg på at indgå en rådden aftale for at opretholde de bankerotte banker. Tirsdag advarede *Bloomberg News* om, at derivatmarkedet har kurs mod en nedsmeltning. Under overskriften, »Gjorde Brexit derivatmarkedet giftigt?«, bemærker Bloomberg, at ingen, der spekulerer på valutakurs-fluktuationer mellem det britiske pund og euroen, havde forudset resultatet af Brexit-afstemningen. CNBC rapporterede tirsdag, at »banker forbereder sig til en økonomisk atomvinter« og udarbejder nødplaner, hvis 'det værste' skulle indtræffe, som forudser det totale sammenbrud af eurozonen og enden på den Europæiske Union gennem en hel række andre exit-afstemninger over hele Europa.

Glass-Steagall er det første, uomgængelige skridt i både USA og Europa for at afvende et finansielt lavineskred. Med upartiske lovforslag fremsat i begge kongressens huse, og med både det Demokratiske og Republikanske Partis valgplatform, der kræver en genindførelse af Glass-Steagall, har vi nu det rette øjeblik for seriøs og korrekt udtænkt handling. Kongressen vender tilbage til Washington næste tirsdag, den 6. september. Der kan ikke komme nogen genoplivning af regulær produktivitet i den døende amerikanske og europæiske økonomi uden først at fjerne hele derivatboblen og genetablere fungerende kommercielle banker, gennem hvilke enorme mængder kredit kan kanaliseres til vital infrastruktur, forskning og udvikling. Frem for alt må USA's rumprogram fuldt ud genoplives, så USA kan tilslutte sig Kina, Rusland, Indien og andre nationer, der allerede er fuldt ud forpligtet over for det, som den store rumforsker Krafft Ehrlicke kaldte »den udenjordiske forpligtelse«.

På fredag og lørdag finder Vladivostok Østlige Økonomiske Topmøde sted, som dagen efter efterfølges af åbningen af G20-topmødet for statsoverhoveder i Hangzhou, Kina. Man er allerede ved at komme på linje på globalt plan, centreret omkring den bydende nødvendige eurasiske udvikling. Men for at

denne alliance virkelig kan lykkes, må USA og Europa bringes med om bord. Det betyder, at de må opgive enhver politik, der er associeret med det Britiske Imperium, og som på det seneste er kommet til udtryk gennem præsident Obamas sindsforvirrede planer om at genoplive et allerede dødt system.

---

## **Tyskland: Welt am Sonntag: Syrienseksperter: Putin ændrede hele geometrien**

29. august 2016 – Med en ekspertanalyse fra to, førende tyske militære personer, rapporterede *Welt am Sonntag* den 28. august, at de to mest fundamentale postulater om Syrien fra Obamas Hvide Hus og NATO er blevet modbevist. »Fred med Assad?« lyder overskriften på artiklen, og indledningen lyder: »Tyrkiet invaderer Syrien; dette er efter aftale med Rusland og Assad-regimet. Dette kunne ses som et totalt kursskifte, hvilket fortsat benægtes af Vesten.«

*Welt* har et længere interview med Wolfgang Ischinger, chef for den årlige Sikkerhedskonference i München og en førende tysk, konservativ militærtænkter, der siger: »Jeg mener, at Tyrkiets 'nye ansigt' over for Assad [hvor de accepterer, at han foreløbig forbliver ved magten] er forståeligt. Og jeg opfordrer til, at Vesten finder det forståeligt. Kendsgerningerne er enkle. Vi kan ikke ignorere dem.« Ischinger kalder således Obamas, Camerons og NATO's første postulat og »røde linje«, nemlig, at Assad må gå, for »en forfejlet plan«.

Den russiske præsident Putin udgør vægtstangen i situationen, og den tyrkiske præsident Erdogan søger at tilslutte sig ham,

observerer *Welt*. Bladet citerer også den tyske general Harald Kujat, en tidligere vice-øverstkommanderende for NATO, der smadrer Obamas og hans bandes andet postulat, nemlig, at der »ikke er en militær løsning« i Syrien. Kujat siger, at dette er forkert, og at alle de involverede magter i realiteten har søgt en militær løsning, begyndende med USA/UK, der angriber de kurdiske militser og de såkaldte »moderate oprørsstyrker«, og Erdogan, der angriber al-Nusra og al-Qaeda.

Der findes ikke længere nogen »moderate oprørsstyrker«, insisterer Kujat, »hvis der nogensinde var nogen«. Ideen om en »forhandlet fred« baseret på, at Assad tvinges ud, var derfor et totalt korthus, en opskrift for kaos, siger han, »en alles krig mod alle«. Hvad der er vigtigere, så ændrede Putin fuldstændig situationen fundamentalt, da Rusland intervererede sidste september, den 30., og søgte en militær løsning mod alle terroristgrupperne, med Assads egen imødekommende regering som Ruslands »styrker på landjorden«.

Den lange og detaljerede undersøgelse af Thorsten Jungholt, hvor han påpegede det grundlæggende skift i alliancen, som Putin frembragte, vakte tydeligvis postyr i Tyskland. Dagen efter forsøgte *Frankfurter Allgemeine Zeitung* at modbevise dette i en lederartikel, der hævdede, at Tyrkiet stadig ønsker, at Assad »skal forsvinde« nu. Denne løgn modsiges af den tyrkiske udenrigsministers egne, nylige, officielle erklæringer, og viser blot, i hvilken grad, *Welt am Sonntags* rapport af den nye virkelighed har forårsaget uro.

---

# Hvordan menneskeheden



# **produktivitet udløses: En ny økonomisk orden. LaRouchePAC Fredags-webcast, 26. august 2016.**

Matthew Ogden: I aften har vi en særlig gæst med os, Paul Gallagher, økonomisk redaktør for *EIR*, og som vil præsentere for os det klare og presserende nødvendige valg, som amerikanere må træffe for at opgive den forfejlede økonomi, som er Obamas politik med nær-nul-vækst, og beslutsomt må tilslutte sig den nye, økonomiske orden, som Kina har indledt. Med det forestående G20-topmøde, der skal finde sted om en uge, har Kinas præsident udtrykkeligt gjort det klart, at det er hans hensigt, at dette topmøde skal bruges til at fremme skabelsen af en »ny international finansiel arkitektur« i samarbejde med Rusland og andre betydningsfulde magter, baseret på videnskabelig og teknologisk innovation og vækst. I mellemtiden konfronteres USA og Europa med det transatlantiske systems fremstormende implosion, der ikke alene skyldes den enorme akkumulering af gældsbobler og eksponering til derivater, men i endnu højere grad årtiers fravær af enhver reel vækst i økonomisk produktivitet. Kinas program for udforskning af Månen tjener til at illustrere kilden til ægte, økonomisk værdi. Kun gennem en omgående vedtagelse af Glass-Steagall og en gældseftergivelse for at afskrive den kolossale boble af fiktive værdier kan USA blive en del af denne nye, økonomiske orden og tage del i udløsningen af menneskets kreative evner.

## **TRANSCRIPT**

MATTHEW OGDEN: Good Evening! It is August 26th, 2016. My name is Matthew Ogden, and you're joining us for our weekly Friday evening webcast here from LaRouchepac.com. As you can see, I'm

joined in the studio tonight by Ben Deniston, from the LaRouche PAC Science Team; and by Paul Gallagher, a special guest today, Economics Editor for *Executive Intelligence Review*; and we also joined, via video, by Kesha Rogers, member of our Policy Committee, joining us from Houston, Texas. Hi, Kesha!

We are meeting here at the day that the 3rd edition of the LaRouche PAC publication *The Hamiltonian* is hitting the streets of New York City. This is Edition

3, the August 26th edition, as you might be able to see from this very small edition copy. The very large headline is "Obama is a Failure. The World Needs a New Financial Architecture, Now." That encapsulates the framework of our show today.

I think, as we've said recently over the last couple of weeks, we are highly anticipating the upcoming G-20 Summit, which is going to be held in China, hosted by China, hosted by Chinese President Xi Jinping, on September 4th and 5th – a little bit over a week from now. What's happening in the lead-up to that G-20 Summit is the consolidation of really what is becoming the framework for a new international financial and economic architecture. You have a consolidation of cooperation among countries of Eurasia – mainly China, Russia, and India, but many other countries besides – including moving forward with the development of the [international] North-South Transportation Corridor [instc], and many other economic bilateral and multi-lateral relationships among the countries of that region.

But, what is being stated explicitly by the leadership of China and of Russia is that this framework, this paradigm, must replace the failed paradigm which is now bringing the trans-Atlantic system down with it, and must become the framework for a new international, global economic order. I think it was said, very clearly, by a spokesman for the

Russian International Affairs Council, who said in an interview this week, "Russia and China should work together, within the G-20 framework, to secure a new international financial architecture." That's Andrey Kortunov, [Director General at the Russian International Affairs Council]. And then, just yesterday, a spokesman for the Chinese Foreign Minister, said, "What will happen during the G-20 Summit, is a major change in the world economic landscape."

Now, what we've discussed, including in a discussion today with Lyndon and Helga LaRouche, is that it can be seen very clearly that China and Russia absolutely "know what time it is," as Mr. LaRouche has been warning all of you: that we are on the verge, if not in the midst, of a complete implosion of the trans-Atlantic financial-economic-social-political system as a whole. And this is not just because of the debt exposure of the largest banks, or the derivatives exposure, or anything like that, but it is – and I think this is what Paul will get into in much more detail – it is because we have neglected any real economic growth, any real concept of economic value in this trans-Atlantic system for at least the last 30-50 years, and in fact have rejected the very idea of the necessity of productivity and economic progress.

We're going to be discussing that, but also from the standpoint which will be filled out in a little bit more detail in the second half of our show of what *is* the concept of real economic value, and how indeed are China and Russia leading mankind toward a revolution in economic productivity, which is centered very prominently around their dedication to a space program, especially around lunar development and lunar exploration. With that said, I'd like to invite Paul to open up the discussion.

PAUL GALLAGHER: Thank you! Let me start by saying we have to relate the American people, American policy-makers, American elected officials emphatically to the September 3rd, 4th G-20 Summit being hosted by China, because just as there was a

necessity about a year and a half ago for the United States to become part of the Asian Infrastructure Investment Bank [aiib] and the other global institutions of new credit for infrastructure which China was initiating, one will remember that at that time, instead, the Obama Administration set its teeth against the AIIB bank, tried in vain to sabotage it and prevent countries from joining it as members. One need only say that as of now, there are 60 nation-members of the AIIB, and of next year it's expected that there will be 90 nations trying to participate in the generation of high technology infrastructure credits in the grand task of the New Silk Road, (or the Eurasian Land-Bridges), across Eurasia, through the Mideast, into Africa – communication, power, transportation being revolutionized in this way. The Obama Administration took the United States to the sidelines, and worst, to the adversarial position, to try to sabotage that.

We have to do differently, in this case, because our economy is completely failing. We have the condition of an imminent second 2008 bank panic, not because of this or that particular deal, or even this or that particular bubble, but because the economies of the United States and Europe have sunk so far in the non-recovery of the 2008 collapse, that even the biggest banks themselves have been destroying their hosts and shrinking, their stocks collapsing, their collapse as a whole emerging from that cause, of the absolute inability to make profits in economies which they have done so much to ruin.

What China is proposing – and remember China has said, that the leading other nation-guest at that G-20 Summit is President Vladimir Putin of Russia – what they are proposing is a "new financial architecture." Now "financial architecture" basically means how do nations regulate their banks, and perhaps in the other order – how do nations create credit for purposes of progress: economic, technological, scientific progress, and direct that credit where it should go. Secondly, how do nations regulate their banks; and

thirdly, how do *international* institutions – particularly international credit institutions, lending institutions – how do they function, in order to make this progress possible for all the nations involved, and in particular allow less-developed nations access to both the credit that they need, the technological development, and the self-development of the skills which are necessary for this kind of progress. That's what a "new financial architecture" means. Clearly, the financial architecture since 1971, when we went to the floating interest rate, and, particularly since the Presidencies of Bush and Obama, this financial architecture has been a complete failure.

So, they are saying, this is not just a two-day summit, but a collaborative process which has to continue among the G-20 nations until a new financial architecture is accomplished. I'll get to what that would mean, particularly on the part of the United States and Europe. But, let me read one thing that a leading scholar in China said, about this September 3rd and 4th G-20. He said, "This is a very important summit for all the countries in the world." This is Su Xiaohui, Deputy Director of Strategic Studies at the China Institute of International Studies. Many scholars of his type might have said this. "China is hosting this summit because it is what other countries wanted. It is the other countries that wanted China to host this event, this growth and innovation summit. In recent years, there have been plenty of problems in the world economy, and all the countries in the world, including G-20 members, are eager to find solutions. Other countries know China can be a leader in addressing the world's economic problems."

What he is saying, in diplomatic terms, is many countries to take the lead in a summit whose purpose is an all-out drive to restore growth and productivity in the world economy, because China has been the driver of growth and productivity in the world economy for the last ten years, joined now by India, and

despite crippling sanctions, with some very striking accomplishments by Russia. For example, that Russia has become, as of right now, the world's leading wheat exporter. It has become self-sufficient in many categories of food, in which it was 50% dependent on imports when these sanctions were put on. So, although its economy, under these financial and economic sanctions, is not growing, nonetheless it has successfully grown in ways which prevented literal starvation of its economy and its population, by these sanctions. That's why they have to lead it.

This puts a challenge to China, obviously, to really hold their determination to make this summit a real accomplishment, in terms of growth and progress. Only a couple months ago the Chinese Finance Minister, Lou Jiwei, and the [Minister of Commerce (formerly known as the Ministry of Foreign Trade and Economic Cooperation), Gao Hucheng,] made public statements, particularly when the finance ministers of the G-20 met, saying the condition of the world economy is grim. World trade, in un-inflated terms, has essentially stagnated for the last 5-6 years. No growth at all. There are many nations in the world with no growth, they said. It's a grim situation which must be reversed by the G-20. Again, diplomatically, they weren't naming the zero-growth nations. But I will, very shortly.

China, on the other hand, is continuing to put large volumes of combined public and private credit issuance, something on the order of \$250 billion a year equivalent, into investments, both within China, across the New Silk Road economic belt, and further afield as well. In comparison to that, you have the United States. Obama. We say he's a failure. No question. One of the things he fails at, is arrogantly bragging that "the United States sets the rules," and China has to follow them; that China is merely a raw-materials-producing and cheap-goods-producing economy, and has to grow up and join the advanced economies of the world. This is one of the sports, in

which Obama is a failure, is trying to brag and shine over China. Let's look at it.

U.S. economic growth in the eight years of Obama's Presidency has not equalled U.S. economic growth in the first year of Franklin Roosevelt's Presidency, nor in the second year of Franklin Roosevelt's Presidency. In both of those years, by the way this growth is calculated today, in recovery from the Great Depression, under the impulse of Roosevelt's policies, the growth in the United States was on the order of 10%-11% a year, in '33 and '34, and again in '35.

BEN DENISTON: Each individual year?

GALLAGHER: Each individual year. The total growth of the U.S. economy, by GDP measures, during Obama's entire Presidency, has been 1.1% a year; 8.4% over his entire [tenure]. So, he hasn't *equalled*, in 8 years of recovery from the Great Recession, the growth of each of Franklin Roosevelt's first 3 years in the recovery from the Great Depression.

Now, the reasons for this are more fundamental than the measures of growth, which include a lot of things, but suffice to say, that Europe whose annual growth per year during the same years that Obama has been President, has been an average of 0.6% per year. China's growth during that same 8-year period has been on average 8.1% per year. So, it's been very similar to the rate of growth which was generated under the impulse of Roosevelt's policies; and not accidentally, because the policies of credit-generation, infrastructure investment, high-technology innovation – in this context particularly space exploration, fusion technology development. In these areas, they have been very similar in the 21st Century context to what Roosevelt did when he became President; and getting similar results and exporting those results to a significant degree to the benefit of other countries.

What lies underneath this, as Lyndon LaRouche has really

stressed to the satisfaction of everyone who has listened to him, and should go and look into this; is the loss of productivity – the collapse in the growth of productivity in the United States and European economies during that same period of time. There is a crude measure of productivity which one often reads about in the financial press and in reports from the Commerce Department and so forth. By that measure, which is simply gross domestic product divided by the number of hours worked of the labor force, by that measure, productivity growth during the term of Obama in the White House, has been approximately 0.8% per year. And actually, you can see if you look at the progression, that that growth took place in 2010, 2011, 2012, and part of 2013. Since then, we have seen no productivity change whatsoever; in fact, three of the last four quarters of the year reported by the Labor Department, have seen productivity in the United States go down, not up. So that productivity in the last 12 months of this economy has gone down. I won't go into the European figures.

This is crucial, even though it's a very crude measure, because it indicates that the productivity of labor is not increasing in such a way that labor can get higher wages; so wages stagnate when this is the case. New capital investments by business are not taking place; the rate of new capital investments by business is extraordinarily low. If this is now on the screen [Fig. ?], this shows a more fundamental measure of productivity growth known as technological productivity growth, or total factor productivity growth. Before giving you a narrow definition, let me read a report which was done by the National Bureau of Economic Research about the growth in the 1930s of this total factor productivity in the United States economy; which you can see is the highest of those bars. What the National Bureau of Economic Research said much later in a report written in this century, is that "The extraordinary growth of this technological productivity in the Roosevelt New Deal era, was due to the very strong growth in



electric power generation and distribution, in transportation, in communications, in civil and structural engineering for bridges, tunnels, dams, highways, railroads, and transmission systems, and in private research and development." In other words, what happened during that period of time which made it an even greater burst of productivity than we saw during the World War II mobilization which followed it, what happened during that period of time is that the tremendous demands on the economy of the great infrastructure projects of Roosevelt – including the development of nuclear power and the development of all of the huge hydroelectric power sources; was that everything involved in engineering power, in engineering roads, in engineering tunnels, in engineering great civil works of all kinds, was technologically revolutionized. The companies involved and the agencies involved made breakthroughs in research and development in order to do these things more powerfully and more efficiently; and really to conduct projects on a scale that had never been done before, in such a way that there was very rapid technological progress under the impulse of this pursuit. And scientific progress as well, if you think what underlay the development of the nuclear power piles, it was the beginning of particle physics, the beginning of nuclear biophysics, the beginning of plasma physics, and the basis for the attempt to develop fusion energy today. There were tremendous developments going on underneath these great works of the Roosevelt era.

So, if we go back to the slide for a minute, you see that by far the highest rate of yearly growth in this technological productivity; that rate of growth is almost 3.5% a year. That rate of growth is in the 1930s; followed by the 1940s, including the war mobilization when it is about 2.7% per year. And after rather a slump in the Eisenhower 1950s, back up in Kennedy's Apollo project 1960s to 2.7% growth per year in technological productivity; and then look what happened. If I could take you off through the '70s, '80s, '90s, the first

decade of this century with the Bush Presidency, 1% per year growth or less. And if I could take you off the end of that graph to the Obama years, it would be 0.53% growth per year, according to the National Bureau of Economic Research. So, you see there the under-girdings of the collapse of an economy in the complete loss of real productivity in that economy; and therefore, the ability to launch growth and sustain growth which this represented.

Again, it's very important that this was recovered so rapidly in the 1960s when Kennedy again put great expenditures and great projects at the very frontiers of science in the Apollo project to reach the Moon, but in the broader plans which were then being made and developed for the further exploration of space, which we'll get to. This made a tremendous difference. I should point out that, according to a recent study by the Harvard School of Business of this same factor, in China over the last decade, it has grown at a rate of 3.08% annually; somewhat higher or equal to the highest that the US has achieved, namely that under the Roosevelt period. So that when you have this collapse in productivity in the US and European economies, you have at the same time, de-industrialization of those economies accelerating; with the result of on the one hand, a real destruction of the labor force – the people. We've talked about this, it isn't necessary to go through it again; but we've talked about the connection between this process and the increasing propensity of Americans who were previously productive, to commit suicide in one way or another – by drinking, or drugging, or in other ways themselves to death. The data just keep coming, the studies just keep coming out on this; each one more depressing than the last. That has been the result of this real collapse; and it has even begun – as I indicated at the beginning – to shrink and undermine the biggest banks who have done so much to cause it. So that even the derivatives markets have, in the last few years, have shrunk; and so have the biggest banks, which became even bigger by swallowing other banks in 2008. They have shrunk;

they are parasitizing a host which is dying.

The best way to conclude, I think, would be to quote something that Helga Zepp-LaRouche said this morning, which I think is absolutely correct: "If the United States and Europe are to cooperate in 10 days with the purposes of this growth and innovation summit of the G-20, they must do two things, otherwise they're not cooperating. The first thing is they must implement and enforce Glass-Steagall regulation of their banks. And I should point out that China is the only major economy in the world which has a currently enforced efficient Glass-Steagall bank separation law; passed in 1993. It has been much debated since then, but kept intact and enforced. They must pass Glass-Steagall and enforce it; and secondly, they must write off – not just write down, but write off – the nominal values given to the still \$500-700 trillion worth of derivatives on the books of their banks. In order that those banks can again, under Glass-Steagall become vehicles for the transmission of productive credit and progress. If the United States and Europe are willing to do that, then the real work can begin, of restoring growth and scientific progress to the world economy. If they're not, then they are effectively to be accounted saboteurs of this noble effort that is being led now by China." So, I'll stop with that.

OGDEN: I do want to add just one quick thing before we get into what Kesha and Ben have to present. I would say, Helga and Lyndon LaRouche are not merely peripherally involved in this process which is now coming out of China; but actually centrally involved, both now and historically. I think it should be remembered that just a few weeks ago, Helga LaRouche was one of the prominent speakers at an event called the T-20, which was a gathering of international think tanks and other persons of that type in the lead-up to the G-20 summit in China. Helga LaRouche was involved in that. Helga has travelled to China I think half a dozen times in the recent several years now; and is a prominent personality in the

public discourse there. One other thing that is notable is that the G-20 was developed as the G-22 in 1997-98 at the time that Bill Clinton was making a speech at the Council on Foreign Relations in New York City; where he called for a new international economic architecture. That was the framework in which the G-22 was formed. That was exactly the same time that people probably remember the recent webcast where we showed the video clip of Lyndon LaRouche speaking in Washington DC about the development of the New Silk Road, the Eurasian Land-Bridge, and the cooperation between Russia, China, and India in creating a new economic framework for Eurasia. That has now converged; the new international economic architecture and the New Silk Road Eurasian Land-Bridge is one thrust that's coming out of China and Russia. Historically, even rewinding back before that, Mr. LaRouche's proposal – which Bill Clinton did pick up on in a certain way in 1997-98 – was for a New Bretton Woods; a reorganization of the world economic system, which is something which he has been on the record centrally leading for 40 years if not more, going all the way back to some of the discussion among leadership of the Non-Aligned Movement for a New International Economic Order by that name. And also Mr. LaRouche's idea for international development banks, which is exactly what the AIIB or the BRICS new development bank now are echoes of.

So, historically, this is something that Lyndon and Helga LaRouche have led from a central position and continue to play a very central role in shaping. And I would just emphasize Paul's point that it is now incumbent upon the United States to take very bold and dramatic decisions to communicate, "Yes, we are no longer going to be Obama failures. We are no longer going to reject these overtures that are coming very explicitly from China for participation in this new system; but we're going to join it, and we're going to show not only our good will, but our intention to do so. By restoring Glass-Steagall immediately and freeing ourselves from the bondage of this dying system which is dragging the entire trans-Atlantic

down with it. So, that's an action point that needs to be taken in the days ahead.

GALLAGHER: That's very well added, and I think Lyn and Helga have given the kind of laser focus to this impulse for development, which China, Russia, other countries, India, have shown. That it had to be focussed around not only the frontiers of science, but the frontiers of travel so to speak; of passenger and freight travel, and of crossing the Eurasian continent, which had never been done before. But now, in addition, and particularly recently, Helga has, through a whole series of major conferences, put an additional focus on bringing that development, that Silk Road, through the Mideast; as the only way in which the cauldron of the Middle East could possibly be made into a peaceful and developing area, is through that same New Silk Road process. There's been a great response to that in countries like Yemen, Egypt, other countries of the Mideast.

KESHA ROGERS: I want to take up from there. I think the question at hand is, what is it that fosters this impulse for development that you spoke of, Paul; and what fosters the rapid increase of rate of growth in a society? Mr. LaRouche, over the years, has defined this as the creative development of the human mind and the productive powers of labor of a society to make new breakthroughs and scientific and technological progress that actually improves not just the conditions of mankind on the planet; but improves mankind's ability to actually go out into the far reaches of our galaxy, to develop the resources of our Solar System. This is exactly the discussion that we had with Mr. LaRouche – some of the Policy Committee members and our Basement Team – just recently. His response to the rapid developments of China's leadership in developing the Moon and their plans for going to the far side of the Moon by 2018, that what we're looking at here is not just going to the Moon for the sake of going to the Moon, or finding another landing spot on the Moon. This is

critical in a commitment toward international cooperation and a science driver essential for cooperation and development throughout the planet and beyond. Mr. LaRouche recently called for and made the point that we have to have a complete mapping and development of our Moon's surface. He called for the mapping of the Moon's surface being something that we do not and have not fully come to understand. A lot of people will say, "Well, we've already been there, done that." A lot of nations have landed various rovers on the Moon, or satellites on the Moon; or we've had orbiters taking pictures of the Moon. But one thing we have not done, is to go to the far side of the Moon; and recognize the potential that is set to be unleashed from this new feat and endeavor that only China – being the first nation – would be out to present and create.

So, I think when we think about what it is that fosters economic progress, again, we have to look at what China is representing as a leader of the world right now in terms of what they've unleashed in the rapid development of their momentum towards space exploration; and particularly development of the lunar surface. There is so much that we have yet to accomplish right now. We've only touched at a very small surface area of the Moon. It's important to see that the opening of the far side of the Moon represents a vast potential to give us new insights into human growth.

So, we were just a moment ago talking about the negative growth rates under the insane policies of the Obama administration. Well, what has this been caused by? What has this been a result of? This has been a result of Obama's continued murderous policy and spitting on the legacy of Presidents Franklin Roosevelt and John F Kennedy, and the visionary legacy embodied by the great German-American space pioneer Krafft Ehrlicke. What he has done, not just to dismantle the space program, but to dismantle the commitment towards human development and human progress. What has he done in place [of that]? He's actually shut down our Constellation

program; the program that had slated us in the trajectory in the United States to be in cooperation with nations around the planet around the commitment to return to the Moon, and eventually to the far side of the Moon. What did Obama replace this policy with? He replaced it with an insane policy of capturing an asteroid, cutting our fusion development program, and continuing to bail out the Wall Street speculators who represent no commitment to human progress and growth.

The American people have to ask themselves how much longer will we put up with this atrocity, this tragedy that has taken hold of our nation? Right now, you look at what was offered to Obama by the Chinese, by the Russians, in terms of "win-win" cooperation; the "win-win" cooperation exemplified by the offer of President Xi Jinping of China to not only work for the common aims of mankind in the development of the Silk Road development plan and projects that were going to benefit the growth of all mankind. To work in collaboration on the exploration of space, which is absolutely crucial to this intention. Obama has refused that. The American people and members of Congress have sat by and done nothing about it.

So, you look at the fact of, this is the reason why we face a negative growth rate in the society right now represented by the United States and the trans-Atlantic financial system. There are a lot of nations right now that are starting to get knocked over the head and recognize that if they don't join with the progress and the New Paradigm being set forth by China and Russia for international cooperation in space development and economic growth, they will be, as the head of NASA in the United States said about the US not cooperating and collaborating with China in space exploration, on the outside looking in. That's where we're going to be if we do not actually take up this full commitment to not just the exploration of space, but truly to what that means. It really can be defined by looking at the vision that was laid out by Krafft Ehrlicke as a great associate and friend of Lyndon and

Helga LaRouche before he passed away. What Krafft Ehrlicke identified in terms of the importance of lunar exploration in a writing that he provided prior to his death, earlier in his life, called "Lunar Industrialization and Settlement". I want to read from that just briefly, to give you a sense of what it is that is the priority for the development of the lunar surface in the way that Krafft Ehrlicke envisioned it. It must be taken up as a national and international mission again. So, Krafft says that: "The most important aspect of lunar development lies in the human sector. It bears repeating that technological progress and environmental expansion are no substitutes for human growth and maturity; but they can help the human reach higher maturity and wisdom. He goes on to say that "Human growth is contingent not only on the absence of war, or overcoming war, poverty, and social injustice. But also on the presence of over-arching elevating goals and their associated perspectives. Expanding into space means to be understood and approached as world development. As a positive, peaceful, growth-oriented, macro-sociological project, whose growth is to ultimately release humanity from its present, parasitic, embryonic bondage in the biospheric womb of one planet. This will demand immense human creativity, courage, and maturity."

So, that's what we're discussing here. How do you actually free mankind from this adolescent stage? From the understanding that we are confined to one small planet with limited resources, to the bondage of a biospheric womb on the planet that keeps mankind at states of limited development in a fetal position. When is it that human beings are going to decide to grow up and to leave the nest? That is what is represented by the mapping of the lunar surface; that is what is represented by mankind's reaching out and growing up and going out into the exploration of space. That is the creative process that we must take up right now, which is being denied to us by the attacks on our space program. This is not just the space program as a fun, side project or a hobby; but what



is essential to the creative progress of mankind as Mr. LaRouche has clearly understood and has made clear in his development of the Four Laws to Save the United States. The essential aspect of those Four Laws, as was stated by Paul earlier, starting with the Glass-Steagall banking reorganization, going into the progress of re-establishing a credit system, to invest in long-term development projects, has to be centered around a science driver fusion program. This can only be fully developed and fully realized when we realize and bring about our full potential in the exploration of space and everything that represents; including the development of helium-3 on the Moon.

So, as I've said; as Krafft Ehrlicke, as Mr. LaRouche understands, and as the Chinese and others who are cooperating with them understand, that the most important aspect that we're dealing with right now is the defense of human creative progress. So, I'll just stop right there.

BEN DENISTON: I think that's well said. Maybe the point to be taken through all of this, the focus on the issue of productivity in the beginning, this discussion of the space program, what we really need to push in this context is the realization that this program Kesha's laying out, returning to Krafft Ehrlicke's vision for lunar development and expansion into space; this is necessary. This is a necessary program, this isn't a cost. These are the kinds of things that actually are the substance of increasing the net total value accessible to mankind as a whole; increasing the productive powers of labor as we're discussing. You hear all this silly talk still about jobs; creating jobs, when we have a net collapse in the productivity of the economy, as we saw with what Paul went through, what Kesha's talking about. This is what actually creates the type of activity that increases the ability for society to sustain itself at a higher standard of living increasingly with less labor input required to maintain the requirements of society. Maybe in the context of Mr.

LaRouche's emphasis in the recent weeks, that's also the importance of his focus on Einstein. That also goes to a deeper level of what are the fundamental changes that mankind only uniquely can make that allow us to have these kinds of transformations. We certainly have a clear program before us with what China and Russia are leading.

Just for our viewers, next Wednesday, we're going to be discussing some of this lunar program in a little more detail. So, I would definitely highlight that as a coming episode; we're going to focus a little bit more on this lunar far side program. What China is doing; what's so unique about the far side of the Moon. We just have a clear march from these nations leading in this direction – fusion and space together. This is the driver that's absolutely needed; it's not a cost, it's not an expense. It's a necessary requirement for mankind; especially for the United States in our state right now. That should also be seen as driving to the process of pushing real fundamental breakthroughs in science such as we haven't had since Einstein. I know Jason Ross has elaborated this in recent days to good effect.

With the imminent breakdown of this financial system and the importance of this G-20 focus coming up right now in the context of clear recognition that we're right on the verge of something worse than a repeat of 2008; I think this being the clear message and marching orders for where we need to go, is absolutely critical at this point. It's not enough just to address and reorganize the financial system; that's absolutely required, but to what effect? To actually drive the kind of growth that China's leading; Kesha's leading a revival of that in Texas to get that going in the United States again.

OGDEN: Along those lines, this entire process that I laid out in terms of Mr. LaRouche's advocacy for a new international financial architecture, was never separate from his insistence that it had to be based on fundamental scientific revolutions; the discovery and incorporation of new physical principles

into the economy at large. Not let's rearrange just the bureaucracy of how banks work, or something like that. And it was not even just what other people turned it into, which was that we need equal representation for the developing countries; or the Third World is not having the proper voice at the bargaining table at the World Bank or something like that. It was never something at that level; it was always at the level of why did Mr. LaRouche found the Fusion Energy Foundation, for example. Can you imagine what kind of productivity would be unleashed by the development of commercial, controllable fusion power? That would be unequalled by anything that has come heretofore; it would make what FDR achieved look like hardly anything. Mr. LaRouche's emphasis with the Strategic Defense Initiative was always that we need a breakthrough in terms of physical principles; it was hand-in-hand with fusion energy development, but it was also bringing that into the realm of space exploration and harnessing principles which were beyond what man even understood at that point. In the same exact period, he was also discussing how are we going to have lunar colonization and colonies on Mars. This was LaRouche's emphasis all through that time.

So, the new economic architecture is not separate from a fundamental revolution in science on the caliber of what Einstein achieved; and that is what drives economic productivity. Nothing less than that.

GALLAGHER: I wonder if you can get the third graph on the screen. This gives an idea of how – this goes from 1958 over to 2012, and it's the NASA budget. This gives an idea of how rapidly leaderships of the United States abandoned the actual frontiers of space exploration before we had even gotten to the Moon for the first time. Because by the time we did, that tremendous drop was already underway; and it goes all the way to the present day. The same thing could be shown for the United States effort in research on fusion. They just were

abandoned in the face of the extraordinarily powerful visions of human future powers that pioneers like Krafft Ehrlicke had, in terms of covering the Moon's surface with a new human habitation and industrialization as a jumping off point for the rest of the Solar System. All of that – he called it the Seventh Continent – all of that was abandoned along with the tremendous power resources and capacities involved in the fusion technology. Today you can barely find a laser cutting process anywhere in US industry; these things have just been abandoned. If what you see in that graph were reversed very suddenly under the impulse of a desire and a decision that gets rid of Obama and his leadership, and a decision that says we will be part of a team of space-faring nations which in this endeavor would be led by China; maybe in others by us, in others by India, in others by Russia. We'll be part of that overall exploration and this will reverse; this would have a tremendous impact on the entire not only productivity, but the condition of society. This is really the condition of the individual human being, who has these creative possibilities is what LaRouche is always, always talking about; that this is what makes such possibilities of an individual becoming a genius and the fruitfulness of that genius. This expands it to the greatest degree, if leadership will make these kinds of decisions. This decision is right in front of us with this upcoming G-20 summit; and again, I repeat what Helga said. If the US doesn't put Glass-Steagall into law – it's now been adopted by both parties in their platforms; it ought to be law by no later than the end of this year. If the US doesn't put Glass-Steagall into law immediately, and enforce it right off the collapsing derivatives bubbles; then it's sabotaging this process which has to go forward. Then we will see more loss of our population, more suicide, more drug addiction, more hopelessness among the population unless we make this 180 degree turn.

OGDEN: One thing Helga has also repeatedly said upon her return from these trips to China, is that – and I think other

people just pick up on this, too – is that the optimism is pervasive; you can sense it among the population. The 3.8% growth rate in productivity, the 8% growth rate, is just a reflection of an attitude that says, "Our job is to create a future. We will give our children a future. Our lives have meaning because we are involved in creating a future which has not, prior to this point, existed." If you contrast that with an increasing pessimism, cynicism, rage – which is clearly reflected in this election process in the United States population – all of those are symptomatic of exactly what is being addressed in this discussion.

One other thing that Krafft Ehrlicke said which I thought was just well put; he said, "If God had intended us to be a space-faring species, he would have given us a Moon." Well, he did; and that's the launching-off point for mankind to move into the Solar System and beyond. So, if that's not an optimistic idea of the capabilities of the human species, I don't know what is. I know that that's one of the elements that is also being incorporated into the Manhattan Project process.

One more thing I wanted to mention before we close the show today, is the accompanying articles in this week's *Hamiltonian* are: 1) a short article by Jason Ross on the true genius of Einstein. It's called "Discovering Humanity's True Nature; the Case of Einstein". But then, the back side of the broad sheet is a discussion of 1) an article by Diane Sare, called "2016: America's Moment of Decision, *in which she discusses some of the legacy of the optimism surrounding the tradition of Classical music within the United States and the fight to revive that tendency among people who were close friends with Lyndon LaRouche when they were alive: Bill Warfield; Sylvia Olden Lee; Robert McFerrin; and others.* And then there's a very short excerpt of an interview with the national music director of the Schiller Institute, John Sigerson, in which he's discussing the significance of the upcoming series of four concerts of Mozart's Requiem over the

weekend of September 11th, in the interests of justice and in dedication to the victims of those attacks and everything that has happened since. So, that's another very crucial element in terms of the ability to uplift a population and to give them a sense that a future is possible; and that these kinds of very dramatic changes in policy could happen in a very short amount of time. If we were able to force the declassification of the 28 pages, which we did; nobody can deny the very significant central role that we played in doing that. People might have said, "This is a hopeless cause." If we were able to do that, then yes, we also can force the passage and enforcement of Glass-Steagall and a radical, dramatic change in policy of the United States in the direction of this new economic architecture which is being led by China and Russia among others.

With that taken as the final word, I'm going to thank everybody for joining me – Paul Gallagher, Ben Deniston, Kesha Rogers; and thank you all for joining us here today. I know we continue to gain new subscribers of the LaRouche PAC live YouTube channel; so I encourage you, if you have not done so yet, to subscribe to this channel. You will get the opportunity to have a notification of this discussion that Ben mentioned next Wednesday, on the further implications of the Chinese lunar program. Thank you for joining us and please stay tuned to [larouchepac.com](http://larouchepac.com). Good night.

---

**POLITISK ORIENTERING den 25.**

**august 2016:**

**1. del: Kina ønsker at etablere en nye finansielle arkitektur på G20-mødet.**

**Se også 2. del.**

**Hør også en diskussion på engelsk om menneskets erkendelsesevne**

Med formand Tom Gillesberg

Video: 2. del:

Lyd:

Efter mødet på dansk, havde vi en diskussion om menneskets erkendelsesevne på engelsk sammen med vores kollega Flavio fra Italien. Inden optagelsen begyndte, talte Flavio om problemet med videnskabsundervisning, som er baseret på empirisme, der betoner erfaring, i modsætning til tænkning.

Part 1:

Part 2:

---

# Tyskland vil vedtage strategi for civilforsvar som forberedelse til en 'livstruende begivenhed'

21. august 2016 – Reuters og flere andre engelsksprogede kilder udgiver detaljer fra en rapport i Tysklands *Frankfurter Allgemeine Zeitung* om det civilforsvarsprogram, som Indenrigsministeriet har udarbejdet, og som angiveligt bliver vedtaget den 24. august ved et regeringsmøde. Det er første gang siden afslutningen af den Kolde Krig, at et sådant program vil blive implementeret.

Indenrigsministeriets 69 sider lange rapport, »Koncept for Civilforsvar«, erklærer, at et angreb på Tyskland, der kræver et konventionelt forsvar, »er usandsynligt«, rapporterede *The Local*, en engelsksproget, europæisk onlineavis, men tilføjer, at landet bør være »tilstrækkelig forberedt i tilfælde af en livstruende udvikling, hvilket ikke kan udelukkes i fremtiden«.

Andre forberedelser omfatter, at befolkningen skal oplagre fødevarer til hvert individ til ti dages forbrug, og drikkevand til fem dages forbrug. Lægemidler, energi og penge bør også oplagres for det tilfælde, at folk må vente på, at staten responderer på et katastrofalt angreb.

Yderligere forholdsregler omfatter forøget strukturel beskyttelse af bygninger og udvidet kapacitet i sundhedssystemet, rapporterede Reuters. Civil støtte til tropper i tilfælde af en nødsituation er også en erklæret prioritet.

En talsmand for Indenrigsministeriet bekræftede, at en strategi for civilforsvar ville blive vedtaget, men afviste at



kommentere de detaljer, der rapporteredes i FAZ.

---

## **RADIO SCHILLER den 21. august 2016:**

### **Den nye Silkevejsalliance er på vej til at sejre**

Med formand Tom Gillesberg

---

## **Tyskland og Frankrig skal deltage i opførelse af helt ny by i Kina, 'Ny Xi'an', under projekt »Porten til Silkevejen«**

*19. august 2016* – En delegation fra Würzburg, Tyskland, der netop er hjemvendt efter et besøg i Kina, rapporterer, at den havde møder i Xi'an med flere ledende kinesiske regeringsfolk og tyskere, der arbejder i byen, om planer om at opføre en helt ny storby ved siden af Xi'an. Dette projekt, »Porten til Silkevejen«, vil involvere deltagelse fra Frankrig og Tyskland, inklusive et museumselement, der skal fremvise

udvalgte, vigtige, historiske bygninger i Frankrig og Tyskland, så som f.eks. en replika af Berlins Brandenburger Tor. Så meget for turistattraktioner.

Vigtigere er imidlertid det industrielle aspekt: Den Kinesiske Statskommissions afdeling i Xi'an har bedt et rådgivningsfirma med base i Würzburg, som Kina tidligere har arbejdet sammen med, om at udarbejde en køreplan for lovende investeringer i den nye by, som er attraktive for tyske selskaber, med vægt på den produktive Mittelstand. Selskabet vil især tage kontakt til de selskaber, der gerne vil gøre forretninger med Kina, men som ikke har det. Ud over at være forbundet til den Ny Silkevejs jernbanelinje til Europa vil den nye by også få en lufthavn.

*Info: Xi'an er hovedstaden i provinsen Shaanxi i det nordvestlige Kina og én af Kinas ældste byer og én af de fire, antikke hovedstæder i Kina. Xi'an er begyndelsespunktet for den gamle Silkevej, som i århundreder var den tråd, der forbandt øst og vest. Fra så tidligt som år 200 f. Kr. rejste købmænd med deres kamelkaravaner fra Xi'an (Chang'an), Kinas hovedstad dengang, mod vest, så langt som til Konstantinopel, for at sælge silke. Xi'an er hjemstedet for kejser Qin Shi Huangs terrakottahær. Desuden rummer Xi'an bl.a. centrer for Kinas rumfartsindustri. Xi'an har 4,4 mio. indbyggere. De to kinesiske tegn i navnet Xi'an, 西, betyder 'Vestlig Fred'.*

*Würzburg: Med bl.a. Fraunhofer Institut for Forskning i Silikat, som er en del af Fraunhofer-selskabet, Europas største organisation for anvendt forskning. Det udvikler materialer for morgendagens produkter og tilbyder samarbejde med små og mellemstore virksomheder og med industriselskaber i stor skala.*

*Universitet for Anvendt Videnskab for Würzburg-Schweinfurt blev grundlagt i 1971 som et teknologisk institut med afdelinger i Würzburg og Schweinfurt. Det er med sine 8.000 studerende det næststørste universitet for anvendt videnskab i*

*Franken i delstaten Bayern, med studiegrene inden for blandt andet arkitektur, civilingeniør, geodæsi og logistik. Würzburg har 125.000 indbyggere. (-red.)*

---

## **Det tyske spørgsmål: Gnisten, der udløser krakket – eller en drivkraft for udvikling af verden**

*17. august 2016 (Leder) – Hvis Deutsche Bank for lov til at synke ned i et ukontrolleret kollaps, der får den største pulje af derivater blandt verdens banker til at nedsmelte, vil ikke alene den tyske økonomi, men også hele Europa og USA, hermed blive lagt øde. Alligevel er det, hvad der er på dagsordenen, bogstaveligt talt hvad dag, det skal være. Endnu en stemme fra den finansielle elite råber i dag alarm: »Deutsche Bank befinder sig i større vanskeligheder, end folk gør sig klart«, sagde Brad Lamensdorf fra hedgefonden Ranger Equity Bear i et interview med Lodonavisen *The Express*. »Noget er i den grad brudt sammen.«*

*»Der er intet i det europæiske banksystem, der er stabilt«, var Lyndon LaRouches respons. »Den tyske økonomi er på randen af en eksplosion. Merkel og Schäuble prøver på at håndtere det umulige. De må gå af. Det er kun et spørgsmål om tid, hvornår sammenbruddet vil indtræffe.«*

Der findes midler til at løse denne krise, men ikke, medmindre der i Tyskland omgående træder ledere frem, der kan genoprette stabiliteten. Dette kræver for det første en genkapitalisering af Deutsche Bank under en nyt program, der afskriver den

værdiløse derivat-boble og genopretter kommerciel bankvirksomhed under en regulering i stil med Glass-Steagall. Hvis dette gøres nu, sagde LaRouche, så kan Tyskland, i samarbejde med Putins Rusland, undgå et pludseligt sammenbrud og blive drivkraften for et nyt paradigme for samarbejde mellem de transatlantiske nationer og det russisk-kinesiske partnerskab, der nu leder verdensøkonomien fremad, det vestlige kollaps til trods.

Ledende kræfter i Tyskland forsøger at forbedre relationerne med Rusland. Udenrigsminister Frank-Walter Steinmeier mødtes med sin russiske modpart Sergei Lavrov i Jekatarinburg den 15. august, hvor de to enedes om at »tilskynde til kontakter mellem regeringsagenturer for regioner i den Russiske Føderation og Forbundsrepublikken Tyskland«, udtalte Lavrov og tilføjede, at »vi mener, at den interesse for at samarbejde med Ruslands regioner, som Frank-Walter har udvist, fortjener al mulig støtte«. Som rapporteret i TASS, diskuterede de to, ifølge Lavrov, også bilaterale relationer inden for »politiske, kulturelle, humanitære og historiske områder«. Hvor længe kan det vanvittige sanktionsregime og NATO's krigsmobilisering tolereres?

Tiden er knap. Putin har ramt Obamas krigsplan på to sårbare flanker: først i Syrien, hvor han under international lov har arbejdet med Syriens suveræne regering om at besejre terrorist-apparatet på forskellige fronter i Syrien, og således udstillet Obama som en promoter af de saudisk-kontrollerede al-Qaeda-netværk for at fuldbyrde hans aggressioners mål om kriminelt regimeskifte; og for det andet, så har Putin bragt Tyrkiet til fornuft og afsluttet Obamas brug af landet til at kanalisere våben og terrorister ind i Syrien.

Obama har reageret ved at sætte neonazistiske bander ind i Ukraine for at udløse terroristangreb i Krim – dvs. på russisk territorium – og optrappe krigen i Donbas-regionen. Putin meddelte, at det planlagte møde i Normandiet-gruppen

(Frankrig, Tyskland, Rusland og Ukraine) ved det kommende G20-møde i Kina, med henblik på at forsøge at redde Minsk-aftalerne, var meningsløst nu, hvor Kiev har satset på terror på russisk territorium. Hollande, Merkel og Porosjenko talte i telefon i dag – uden Putin – og opfordrede til at fortsætte med Normandiet-processen. Andre har foreslået, at Tyskland og Rusland fortsætter på egen hånd for at løse problemet med Ukraine, og for at kræve en afslutning på Kievs Obama-støttede provokationer.

Der er krig på dagsordenen – en krig, der hurtigt ville blive global og atomar. Alt imens Tyskland, under et nyt lederskab, og i tandem med Rusland, kan forhindre det økonomiske kollaps og standse den fremstormende krig, så vil det kræve mod af amerikanske statsborgere at standse Obama (og hans håndlanger Hillary Clinton) i at udsætte USA for Wall Streets destruktion af den fysiske økonomi og føre verden ud i krig. Disse beslutninger skal træffes nu – ikke igennem et svindelvalg mellem to fjender af det Amerikanske System, men nu, ved forfatningsmæssige midler, der fjerner Obama for hans flere mange forbrydelser mod Forfatningen og mod menneskeheden, og som indfører Glass-Steagall, genopretter nationalbankvirksomhed og genopretter Amerikas forpligtelse til en fremtid på Jorden og i rummet med fusionskraft.

Ingen »praktiske«, delvise forholdsregler vil lykkes.

*Foto: Præsident Putin og den tyske udenrigsminister Frank-Walter Steinmeier trykker hinanden i hånden efter et møde den 23. marts, 2016.*

.

---

# Med nedsmeltningen af derivater under anmarch, må Vesten slutte sig til Putins verden

*16. august 2016 (Leder)* – Den Internationale Betalingsbank (BIS) har forberedt et dokument til det forestående G20-topmøde for statsoverhoveder i Kina, med en advarsel om, at en nedsmeltning af derivatmarkedet kunne ske når som helst, og at clearinghouse-systemet (CHIPS) er totalt uforberedt til at håndtere et sådant chok. Husk på, at Deutsche Bank har den største eksponering til derivater af alle banker i verden, og den har modparts-kontrakter med næsten alle TBTF-banker i USA, Europa og Japan – og Deutsche bank er korrekt blevet beskrevet som en »dead bank walking« (en 'bank på dødsgangen'). De bedste estimater lyder, at den globale derivathandel stadig ligger på et godt stykke over en billion dollar, selv efter tab i år, der allerede har hobet sig op.

På dette sene tidspunkt er der kun én mulighed tilbage for det gennemført bankerotte transatlantiske system: Genindfør Glass-Steagall, afskriv alle derivatkontrakterne, gå tilbage til et fastkurssystem à la Bretton Woods, og lancer en massiv anlægsinvestering i projekter, der understøtter reel produktivitet gennem statslige bankmetoder i traditionen efter Hamilton, inklusive en forceret indsats for at opnå fusionskraft. Dette er hjertet i Lyndon LaRouches Fire Kardinallove.

Det betyder, med hensyn til den virkelige verden, at Vesten må opgive det afdøde, britiske system og endelig tilslutte sig det nye, eurasisk-centrerede system, der hastigt er ved at manifestere sig, under Ruslands præsident Vladimir Putins overordnede lederskab og gennem virkeliggørelsen af Kinas program for 'Ét bælte, én vej' (OBOR). I mandags startede det første kølegodstog ud fra den kinesiske havn Dailan, med destination Moskva, en rejse på 8.600 kilometer, som vil blive klaret på henved ti dage. Dette er den seneste gren af OBOR og sætter fokus på samarbejdet mellem Rusland og Kina.

Under diskussioner med europæiske kolleger den 15. august erklærede Lyndon LaRouche, at vi befinder os på randen af en stor sejr for menneskeheden. De eurasiske nationer, forklarede han, er i færd med at etablere en gruppering, centreret omkring ledende nationer i det asiatiske Stillehavsområde, nationer, som er i voldsom vækst, i skarp kontrast til andre områder af verden, der er syge og døende rent økonomisk. Sydamerika er blevet overtaget af voldtægtsforbrydere, Frankrig er en fiasko, Spanien er en katastrofe. Fokus må være på de ledende nationer, som har taget initiativet i denne udviklingsproces. Putin, fortsatte LaRouche, er trådt frem som en drivkraft i denne eurasiske alliance. Der er kræfter, der er i bevægelse internt i USA, især i Manhattan, og som kan tilslutte sig indsatsen under anførsel af Eurasien for at knuse det britiske system, der har været menneskehedens fjende i de forgangne århundreder. Tyskland må, hvis det ønsker at overleve, tilslutte sig denne eurasiske udvikling, hvilket betyder at dumpe enhver politik associeret med Merkel og Schäuble.

Den russiske præsident Putin har, i løbet af de seneste år, spillet en afgørende rolle i organiseringen af en magt, hovedsageligt bestående af nationer centreret i Eurasien, og som er i færd med at få karakter af en militærmagt, der kan ændre alt og kan vinde krigen for fred.

I de kommende uger vil denne fremvoksende alliance være i

centrum for en række historiske møder: Det Østlige Økonomiske Forum i Vladivostok, Rusland; G20-mødet for statsoverhoveder i Kina; Kina-ASEAN-mødet for statsoverhoveder i Laos; FN's Generalforsamling i New York City; og BRIKS-mødet for statsoverhoveder i Indien. Denne aktivitetstæthed fra nu og frem til midten af oktober byder på en enestående mulighed for, at dette nye, fremvoksende, globale lederskab kan fastlægge historiens kurs og gøre en ende på det bankerotte, britiske system.

---

## **Video, 5 minutter: Sidste chance for at stoppe europæisk bankkrak og krig**

Den 28. juli 2016, v/næstformand Michelle Rasmussen.

»Jeg inviterer dig til at lære Schiller Instituttet at kende og til at kontakte os.

Verden er i en dyb krise, en civilisationskrise. Det er en brydningstid. Det kan blive meget værre, med et fuldt finanssammenbrud, måske sat i gang af de italienske banker, som er i krise, eller sågar af Deutsche Bank, som står øverst på listen over de store, systemiske krisebanker, og som teknisk set faktisk er bankerot.

Det kan også være krig med Rusland og Kina, ført af dem, som gerne vil forhindre, at disse nationer fører an i skabelsen af en alternativ økonomisk politik.



Vi oplever efterdønningerne efter Brexit-afstemningen i Storbritannien, og det har rystet hele EU. Men det giver os nogle muligheder. En ting, som Helga Zepp-LaRouche og Lyndon LaRouche har krævet, er en redningsplan for Deutsche Bank, men på betingelse af, at Deutsche Bank vender tilbage til den ånd, der var, da Alfred Herrhausen var chef i 1989, hvor han havde en produktionsbaseret politik for banken, og hvor han kom ud med et krav for gældssanering for de fattigste lande og for udvikling af Østeuropa. Dengang var Berlinmuren endnu ikke faldet.

Vi kan takke ja til samarbejde i stedet for krig med Rusland og Kina, om at bygge en Ny Silkevej hele vejen fra Asien til Europa. Vi kan udvide det til at blive en Verdenslandbro, en bro over land, gennem Sydvestasien og hele vejen ned til Afrika. Vi kan følge den tråd, der for nylig er kommet frem, med Saudi-Arabiens rolle bag angrebene den 11. september 2001, og følge denne tråd helt til det nuværende Britiske Imperiums fraktions rolle bag terrorisme; og så kan vi takke ja til samarbejde med Rusland om at bekæmpe terrorisme.«

Præcisering: Chefen for Deutsch Bank, Alfred Herhausen, blev dræbt af terrorister den 30. november 1989. Berlinmuren faldt den 9. november 1989. Hvis han, som var en ledende rådgiver til den tyske kansler Helmut Kohl, havde levet, ville verden have set anderledes ud.

Denne video blev lavet i forbindelse med omdeling af Schiller Instituttets materiale i jyske og fynske byer.

Kontakter i Jylland:

Kolding: Preben Samsøe, 4146 4714

Aarhus: Hans Schultz, 4841 4096; 6016 4096

Randers: Poul Gundersen, 2082 0350

Her er nogle vigtige links:

NYHEDSORIENTERING JULI 2016: Sidste chance for at stoppe europæisk bankkrak og krig

Helga Zepp-LaRouche: Menneskehedens skønne fremtid – hvis vi undgår dinosaurernes skæbne.

Hovedtale på Schiller Institutets internationale konference i Berlin, 25. – 26. juni, 2016

Baggrundsmateriale:

Lyndon LaRouches 3-punktsprogram for genopbygning af realøkonomien:

1. Hvorfor en Glass/Steagall-bankopdeling ville løse finanskrisen og ødelægge Wall Street
2. Hvordan man skaber ikke-inflationære kreditter gennem et nationalt kreditsystem
3. Infrastrukturprojekter og fusionsøkonomi

---

**Europa er ude af trit med tidsånden:  
Den nye Silkevej viser vejen!**

# Af Helga Zepp-LaRouche

*Tyskland og de andre europæiske nationer må omorganisere deres rådne finans- og banksystem og derefter, med perspektiverne for den Nye Silkevej, samarbejde om at opbygge verden. For at dette kan lykkes, må vi alle se ud over vores egen, europæiske næsetip og ærligt med hinanden diskutere spørgsmålet om, hvorfor vi er havnet i denne krise, og åbne os for den vision, der ligger i samarbejdet med Den nye Silkevej.*

*I Friedrich Schillers ånd: Alle kan bidrage med noget!*

Download (PDF, Unknown)

---

**Det drejer sig om produktivitet; Vi skal op på højde med Kina og den 'eurasiske magt'**

*15. august 2016 (Leder) – Vil USA genoplive videnskabelig kreativitet og økonomisk produktivitet for på lang sigt at samarbejde fredeligt med Kinas fremskridt?*

Vil Europa beslutte at opgive det, som Helga Zepp-LaRouche kalder »selvmordspagten« med Obama og en NATO-ledelse, der planlægger krige med både Rusland og Kina? Hvornår vil Europa i stedet gå med i Eurasiens Nye Silkevej med store infrastrukturprojekter – for ikke at tale om udforskning af

rummet og udvikling af fusionskraft?

Dette er de virkelige spørgsmål, som borgere bør engagere sig i – og ikke de katastrofer, der i USA p.t. stiller op til præsidentvalget.

Meddelelsen i dag om, at tyske fusionsforskere går sammen med et statsligt, russisk laboratorium om udvikling af et nyt »polariseret deuterium«-brændstof til fusionskraft viser f. eks. den kreative retning for Europas bedste kapaciteter. Resultatet kan overhale det nylige gennembrud i Tysklands fusionsprogram – men disse resultater er allerede langt overgået af Kinas resultater. Kina gør teknologisk innovation og vækst til temaet for G20-mødet, som det vil være formand for 4. – 5. september i Hangzhou. Det samme gælder for Putins Østlige Økonomiske Forum i Vladivostok 2. – 3. september.

De eurasiske nationer rykker sammen i en proces, der kan vinde freden så vel som udvikling; og det er lederskabsinitiativer, taget af Ruslands præsident Vladimir Putin, der i vid udstrækning har gjort denne proces mulig.

Det har placeret USA foran et valg – og det er ikke et valg til præsident mellem to Dick Cheney-imitatorer.

Den 12. august forudsagde IMF, at Kinas årlige økonomiske vækst ville falde til 6 % frem til 2020. Hvis dette skulle vise sig at være sandt, så kunne USA – dersom det blev ledet af et revolutionerende nyt præsidentskab, der udsteder statskredit til ny infrastruktur, rumforskning og fusionsteknologier – håbe på til den tid at nå op på siden af Kinas vækst!

Amerikanske regeringsfolk og folk fra Federal Reserve (centralbanken) har langt om længe for nylig indrømmet, at de er bekymret over den amerikanske økonomis meget lave produktivitet, såvel som over økonomiens meget lave vækst. Økonomien under Obama har vist en hidtil uhørt lav vækst i produktiviteten, uanset, hvordan man måler den.

En almindelig måde at måle »produktiviteten« på er simpelt hen at dividere BNP med præsterede arbejdstimer. Målt således har væksten i arbejdskraftens produktivitet aldrig nået en årlig rate på blot 1 %, siden Obama i sit første år i embedet underskrev sin »stimuleringslov«. I de seneste 12 måneder har USA's økonomiske vækst udgjort sølle 1,2 %.

Men reelle forøgelse af arbejdskraftens produktivitet kommer fra videnskabelige og teknologiske fremskridt, og fra uddannelse. Den rapport, som blev udgivet af Statskontoret for Forskning i Økonomi (NBER) over den meget store vækst i produktiviteten under Franklin Roosevelts præsidentskab, siger: »Dette skyldtes en meget stærk vækst i generering og distribuering af elektricitetskraft, transport, kommunikation, civilingeniørers og strukturingeniørers arbejde inden for broer, tunneller, dæmninger, hovedveje, jernbaner og systemer til transmission; samt privat forskning og udvikling.« Udfordringerne i al dette moderne infrastrukturbyggeri frembragte teknologiske fremskridt inden for et stort antal industrier, og forskning og udvikling blev stærkt forøget.

Økonomer rangerer 1930'erne, '40'erne og '60'ernes Apolloprojekt som toppunkterne for reel vækst i produktivitet i USA's historie – med en forbedring i produktiviteten på næsten 3 % om året.

Ifølge San Francisco Federal Reserve og NBER var der under George W. Bush' otte år en stigning i denne vækst på 1,0 % om året; og under Obamas snart otte år, 0,75 %.

Tiden er inde til et nyt præsidentskab, og til at indhente Kina.

*Foto: De kinesisk producerede højhastighedstog afventer afgang fra jernbanestationen i Hankow, 19. april 2016.*

.

---

# Putin og Kina sætter den nye dagsorden

*10. august, 2016 (Leder)* – I forlængelse af mødet i Sankt Petersborg den 9. august mellem den russiske præsident Vladimir Putin og den tyrkiske præsident Recep Erdogan, vil delegationer af højtplacerede regeringsfolk fra begge lande den 11. august mødes til et trilateralt (dvs. med udenrigs-, forsvars- og sikkerhedsministre) arbejds møde, for at udarbejde en samarbejds kurs for en afslutning af krigen i Syrien. Rusland og Tyrkiet planlægger at udvide den bilaterale samhandel til \$100 milliarder om året, en trefoldig forøgelse over tidligere topniveauer. Nord-Syd-korridoren vil nu indbefatte Rusland, Aserbajdsjan, Tyrkiet og Iran, og vil indlejre sig i Kinas projekt for 'Ét Bælte, Én vej' (OBOR). Det russisk-tyrkiske partnerskab vil bringe større stabilitet til hele området, omfattende det Kaspiske Hav, Balkan og Kaukasus, med en udvidelse mod vest af zonen for eurasisk sikkerhed og velstand.

Lyndon LaRouche understregede onsdag, at disse udviklinger ikke skal ses som enkeltstående handlinger. De er del af en ny, global dynamik, der ledes af Ruslands Putin og kineserne. I de kommende uger vil Putin lægge værtsskab til Vladivostok Østlige Økonomiske Forum, som nu vil have deltagelse af både den japanske premierminister Abe og den sydkoreanske præsident Park. I forlængelse af G20-topmødet i Kina, vil Kina være vært for det årlige BRIKS-ledertopmøde, som finder sted i begyndelsen af oktober. Kinas udenrigsminister Wang Yi er i Indien i denne uge for yderligere at fremme disse afgørende, bilaterale relationer, og den indiske premierminister Modi talte onsdag ved en videokonference med den russiske præsident Putin, ved en højtidelighed i anledning af åbningen af den

første af 5 russisk-byggede kernekraftværker under konstruktion i Indien, og et bilateralt møde på sidelinjen af G20 blev arrangeret.

LaRouche sagde, at Putins lederskab definerer en ny retning for globalt fremskridt. »Dette er en global proces, der styres af Putin og Kina. De har *de facto* taget ansvaret for en ny retning inden for politik og erstattet rivalisering med samarbejde.« LaRouche anførte, at denne proces allerede i midten af 2015 var i fuld gang, da Putin overværede de kinesiske festligheder i anledning af 70-års jubilæet for afslutningen af Anden Verdenskrig i Asien. Det er nu i færd med at blomstre og lægge Barack Obamas, briternes og NATO's ynkelige, gamle geopolitiske spil bag sig.

Udviklingen i Sankt Petersborg i denne uge vil få stærk indvirkning i Tyskland, som står over for økonomisk undergang, med mindre Merkels og Schäubles politik omgående opgives. Hold øje med dramatiske forandringer i Tyskland, som det nu haster med. Flere nylige undersøgelser, som er udgivet efter de svindelagtige, såkaldte »stresstests« af ECB/EU-bankerne, konkluderede, at Deutsche Bank er dømt ude, allerede er en »dead bank walking,« – en bank 'på dødsgangen' – og at alene **den form for reorganisering, som Lyndon og Helga LaRouche igennem flere uger har promoveret**, nu kan redde den tyske økonomi fra ruin. LaRouche har gentagne gange advaret om, at et kollaps af Deutsche Bank og destruktionsen af den tyske økonomi for enhver pris må undgås, fordi et sådant kollaps i enorm grad vil forøge faren for verdenskrig.

Udviklingerne initieret af Putin/Erdogan, inklusive udvidelsen af Kinas OBOR-program ind i Nord-Syd-korridoren, der løber fra den Persiske Golf og opad, ind i Europa, byder Tyskland på en perfekt mulighed for at ændre politik.

Det samme gælder for USA, hvor en enorm, politisk kamp udspiller sig under overfladen af den præsidentielle valgkatastrofe. Den politiske promovering af Glass-Steagall i

begge partiers valgplatforme, samt den kendsgerning, at flere progressive demokrater i Kongressen og AFL-CIO (USA's største fagforening, -red.), i et åbent brev til udenrigsminister John Kerry har fordømt statskuppet imod Dilma Rousseff i Brasilien, er tegn på, at også USA er moden for en politisk revolution.

Schiller Instituttet har nu udgivet en rapport over forløbet af den historiske Berlin-konference[1], der præciserede den overhængende fare for verdenskrig, men samtidig foreskrev vejen til en ny fremtid med fred og velstand. Denne rapport, der definerer de politiske retningslinjer for det næste amerikanske præsidentskab og for en ny regeringskoalition i Tyskland, bliver allerede cirkuleret og er en perspektivplan for den form for nye, politiske paradigme, som Putin og kineserne promoverer.



*Foto: Den russiske præsident Putin deltager i et trilateralt møde med lederne af Aserbajdsjan, Iran og Rusland. [kremlin.ru]*



---

[1] Se Helga Zepp-LaRouches åbningstale i Berlin:  
»Menneskehedens skønne fremtid – hvis vi undgår dinosaurernes  
skæbne«

---

# Hvad kvantitativ lempelse (QE) haver udvirket: Financial Times ser 'Verdens Ende'

7. august 2016 – Ifølge EIR's nye estimater har verdens fire største centralbanker fjernet værdipapirer for lidt under \$16 billioner fra private bankers regnskaber og over til deres egne, siden USA's centralbank, Federal Reserve, indledte det store pengetrykningsspil, kendt som »kvantitativ lempelse« (Quantitative Easing, QE) i 2009. Fed, den Europæiske Centralbank (ECB), Bank of England (BOE) og Bank of Japan (BOJ) ejer nu omkring en fjerdedel af al statsgæld i verden og

har slæbt en tredjedel af al statsgæld i Europa, Japan og USA ind i de *negative* rentesatsers territorium, hvilket er uden fortilfælde.

Disse centralbanker fortsætter desuden med at forøge den »kvantitative lempelse« med en rate af omkring \$2,4 billion om året, en rate, der er højere end på noget forudgående tidspunkt efter bankpanikken og det økonomiske krak i 2008. Og til trods for, at Fed ikke længere udfører disse »lempelser«, så fortsætter amerikanske banker og store selskaber med at opsuge nye centralbank-penge gennem deres afdelinger i London, Europa og Japan.

Dagens artikel i *Financial Times*, »Enden på verden, som vi kender den?«, af Michael Power, siger, at centralbankerne »har vendt de finansielle normer på hovedet«. Artiklen bemærker, at en meget alvorlig virkning af dette er, at kapitalinvesteringer fra erhvervslivet har nået, eller nærmer sig, *rekordlave* niveauer i hele den transatlantiske verden.

»Henved 30 % af udstedte statsobligationer på globalt plan har negative afkast«, rapporterer Power. Og, »Som Morgan Stanley har bemærket, 'I løbet af de seneste 17 år har statslån med en løbetid på 10 år i USA, Tyskland, UK og Japan givet et bedre afkast end det lokale marked for værdipapirer, og med lavere flygtighed.'« Dette skyldes, at, i takt med, at renter på obligationer sikkert og støt er faldet i et årti, ned til nul og derunder, og til næsten nul selv for store selskabers obligationers vedkommende, så er markeds-'prisen' på disse obligationer lige så sikkert og støt steget, og skaber således et perfekt, spekulativt marked »uden for økonomierne«.

Denne fatale virkning på banksystemet er blevet tydelig efter krakket i 2008. Store banker, der er centreret på Wall Street og i City of London, har reduceret deres kommercielle udlån til økonomien, koncentreret sig om investeringsbank-spekulation i obligations- og værdipapirsmarkedene, og lagt sig i slipstrømmen af centralbankerne i markederne for

statsobligationer, for at tjene en pålidelig »profit« – og dernæst deponere den som overskudsreserver i de samme centralbanker. Og deres spekulation i statslånspapirer har tilvejebragt den sikkerhedsstillelse, som de har brugt og /eller udlånt til finansielle indsatser i derivater og de såkaldte tredjeparts-genopkøbs-, eller »repo«-markeder. De store bankholdingselskaber har alle bevæget sig i retning af modellen hos Deutsche Bank, for hvem udlån blot udgør 15 % af bankens »aktiver« for i alt 1,6 billion euro – og som nu *de facto* er bankerot.

---

## **Førende tysk økonom siger, Deutsche Bank, som nødforanstaltning, nu må nationaliseres**

7. august 2016 – For fjerde søndag i træk har Tysklands førende finansavis, *Frankfurter Allgemeine Zeitung*, kørt en analyse af den farlige og forfaldne tilstand af landets største bank, Deutsche Bank. I søndags interviewede FAZ en meget fremtrædende, tysk økonom, der siger: »Nationaliser Deutsche Bank som en nødforanstaltning! Banken er i en krise, værre end 2008« i den globale bankpanik.

At Martin Hellwig fra Max Planck Institut i Bonn kommer med dette krav – i et land, hvor nationaliseringer *aldrig* har været diskuteret, selv da panikken og kollapset i 2007-09 var på sit højeste – indikerer, at Deutsche Bank nærmer sig en reel implosion, med mindre banken »reddes«. Og IMF har allerede formelt erklæret banken for at være den ene,

enkeltstående gigantbank, der »udstråler større risiko« for andre banker og banksystemer, end nogen anden bank i verden. Dens implosion vil være signal til et generelt, økonomisk krak, der vil forværre de konfrontationer imod Rusland og Kina, som promoveres af Obamaregeringen og NATO.

Schiller Instituttets stifter og forkvinde for det tyske, politiske parti Bürgerrechtsbewegung Solidarität (BüSo), Helga Zepp-LaRouche, udstedte for blot et par uger siden en appel, »Red Deutsche Bank, for verdensfredens skyld«.

Hun og Lyndon LaRouche sagde, at bankens investeringspolitik i denne proces fuldstændig må omdirigeres til udvikling af industri og infrastruktur, ligesom det var bankens formand, Alfred Herrhausens politik. Herrhausen blev myrdet den 30. november 1989.

Hellwig erklærer til *FAZ*, at »investeringsbanker har udsuget Deutsche Bank« i mere end et årti således, at bankens terminale krise ikke engang stammer fra den globale panik i 2008. Banken må nationaliseres, siger Hellwig, fordi ethvert forsøg på at »dæmpe det ned« – dvs., at »opløse« storbanken ved at gennemføre bail-in (ekspropriering) af obligationsindehavere, osv. – ville sende denne risiko ud til hele banksystemet. Det samme, bemærker han, gør sig gældende for Frankrigs BNP Paribas. Adspurgt, om Deutsche Bank har en intern plan for at afværge implosion, siger Hellwig, at bankens planer består i insiderhandel, spekulation, fusioner og erhvervelser, osv.

Og sluttelig, da Hellwig blev spurgt, om han selv kunne træde til og køre en nationaliseret Deutsche Bank, protesterer Hellwig med den udtalelse, at han ikke er i stand til at udføre jobbet, fordi han tager sig tid til at gennemtænke løsninger, og det har Deutsche Bank ikke tid til.

Zepp-LaRouche understregede, hvor sjældne forslag til nationaliseringer er i Tyskland, og at det signalerer, at der

virkelig ikke er tid tilbage; hendes forslag om at redde storbanken, men vel at mærke i processen gøre den til i praksis at være en udviklingsbank, må gennemføres.

*»Dette system går sin undergang i møde. Stik ikke jer selv blår i øjnene, og lad være med at være selvtilfredse; banken kunne nedsmelte, hvad øjeblik, det skal være«, sagde hun.*

---

## **Helga Zepp-LaRouche i Kina: »Den Nye Silkevej bliver til Verdens-Silkevejen«**

*For at give håb om en bedre fremtid for hele menneskeheden, et håb, der er gået tabt i mange dele af verden, må G20-topmødet fremkomme med en vision, der kan tilbyde en løsning, en vej til at overvinde de nævnte kriser, og en etablering af et højere niveau af fornuft for at realisere menneskehedens fælles mål.*

*4. august, 2016 (Leder) – Følgende tale blev holdt af Helga Zepp-LaRouche, grundlægger og forkvinde for Schiller Instituttet, den 29. juli ved »Tænk 20 Forum« i Beijing. Forummet var arrangeret af tre kinesiske tænketanke: Instituttet for Verdensøkonomi og Verdenspolitik (IWEPP) ved det Kinesiske Akademi for Samfundsvidenskaber (CASS), Shanghai Instituttet for Internationale Studier (SIIS) og Chongyang Instituttet for Finansielle Studier ved Kinas Renmin Universitet (RCDY), med deltagelse af 500 eksperter fra tænketanke og politikere og repræsentanter for internationale organisationer fra 25 lande, med det formål at formulere forslag til statsoverhoveder og regeringsledere i G20-medlemslandene. Fr. Zepp-LaRouche talte på det første panel under den to dage lange konference, dedikeret til »Global Ledelse: Systemforbedring og opbygning af Kapacitet«.*

Eftersom G20 repræsenterer den mest magtfulde kombination af industrilande og fremvoksende lande på planeten, er der i øjeblikket ingen anden organisation, der kan adressere de eksistentielle udfordringer, som civilisationen står overfor, og i tide gennemføre løsninger på disse. De fleste landes befolkninger har den meget reelle oplevelse af at være opslugt af frygtindgydende kriser – en international terroristtrussel, der er ude af kontrol, en folkevandring af millioner af mennesker, der prøver på at undslippe krig, sult og død; den resulterende flygtningekrise, der ryster EU i sit fundament; fremgang for anti-etablissement-partier i mange lande: Brexit, som et advarselsskud for den potentielle disintegration af EU; det voksende gab mellem de rige og de stadig flere lag af samfundet, der har mistet deres velfortjente status som middelklasse, eller som lever i fattigdom; oplevelsen af virkningerne af »uortodokse monetære foranstaltninger« på livsopsparinger og forventninger til fremtiden; grænserne for samfundets acceptabilitet af bailout og bail-in; samt den voksende frygt for, at verden nu er gået ind i en ny kold krig og en atomoprustnings-spiral. Kort sagt, et voksende tab af tillid til etablissementet, i det mindste i den transatlantiske sektor.

Hvis det forestående G20-topmøde afviser at anerkende denne situation; hvis man forsøger at skjule den fremherskende politiks fiasko, i særdeleshed siden 2008, bag retorikken i den offentlige propaganda; samt hvis man ikke bruger det forestående topmøde som en anledning til at fremlægge reelle løsninger på disse kriser, vil det ikke få nogen indvirkning i en virtuel reality, men det vil derimod få en indvirkning på det reelle historiske forløb og milliarder af menneskers liv og lykke.

Umiddelbare løsninger er forhånden, men de kræver, at de ledende institutioner er villige til at revidere den nuværende politiks aksiomer og vende tilbage til en politik, der ikke alene har vist sig at være effektive i tidligere situationer, men som også repræsenterer et nyt paradigme, der kan udgøre grundlaget for den menneskelige art i de næste hundrede år, og længere.

For at give håb om en bedre fremtid for hele menneskeheden, et håb,

der er gået tabt i mange dele af verden, må G20-topmødet fremkomme med en vision, der kan tilbyde en løsning, en vej til at overvinde de nævnte kriser, og en etablering af et højere niveau af fornuft for at realisere menneskehedens fælles mål.

1. Det eneste »praktiske« udtryk for denne vision – og dette er ikke en selvmodsigelse – perspektivet for den Nye Silkevej, som den kinesiske regering nu i tre år har fremlagt og ført ud i livet. Foreløbig deltager over 70 lande i forskellige aspekter af dette program, samt i programmets infrastruktur- og udviklingsprojekter. Det, som Kina kalder for et »win-win« - samarbejde om sådanne fællesprojekter er ikke alene den eneste effektive måde, på hvilken geopolitiske konfrontationer kan overvindes, der har været roden til to verdenskrige i det 20. århundrede, og ligeledes den underliggende fare for en tredje global krig i dag, som, givet eksistensen af kernevåben, ville blive en tilintetgørelseskrig. »Win-win«-perspektivet er også i overensstemmelse med principperne for den Westfalske Fred, ifølge hvilken enhver succesfuld fredsorden må baseres på »den anden parts interesse«. Konceptet for den Nye Silkevej må derfor udstrækkes til alle verdens områder, som en »Verdens-Silkevej«, som et konkret tilbud om at overvinde underudvikling. Hvis G20-medlemmerne ville afgive et sådant løfte, med en højtidelig forpligtelse til at overvinde sult og fattigdom og tilvejebringe rent vand til alle inden for få år, hvilket rent teknologisk kan gennemføres – så ville det skabe en revolution af håb og optimisme i verden.
2. For at eliminere både årsagerne til massemigrationen fra Sydvestasien og Afrika og grobunden for rekruttering af terrorister, må der i begge disse områder iværksættes en omfattende industriel udvikling, som ikke blot genopbygger de krigshærgede områder, men som også fremlægger en integreret plan for infrastruktur, industri, landbrug og uddannelse, for at transformere disse dele af verden til at blive områder med høj produktivitet af arbejdskraft og fremstillingskapaciteter. Generelt må Verdens-Silkevejens projekter defineres således, at de får optimal indvirkning på befolkningens kognitive evner i

de respektive lande, for derved at muliggøre den bedst mulige forøgelse af verdensøkonomiens produktivitet. Fokus må derfor ikke alene ligge på innovation, men på kvalitative gennembrud i forståelsen af kvalitative, nye fysiske principper i vort univers. Eksempler herpå er forcerede programmer for udvikling af termionuklear fusionskraft, der vil tilvejebringe forsyningssikkerhed for energi og råmaterialesikkerhed for menneskeheden, såvel som også udvikling af nye vandressourcer gennem den fredelige udnyttelse af kernekraft til afsaltning af store mængder havvand, ionisering af fugtighed i atmosfæren og andre former for innovativ teknologi. Internationalt samarbejde om rummet, mht. forskning, rumfart og kolonisering, definerer vejen for de kommende, nødvendige gennembrud inden for videnskab og teknologi. Det repræsenterer også en fremtidsorienterede platform for en fredsorden for det 21. århundrede. Og vigtigst af alt, så markerer det transformationen af den menneskelige art hen imod en større bevidsthed om dets egen identitet som den eneste, hidtil kendte, kreative art i universet.

3. Et ukontrolleret kollaps af den transatlantiske sektors finansielle system ville true med at kaste store dele af verden ud i kaos, med uforudsigelige konsekvenser. Den såkaldte »værktøjskasse« med finansielle instrumenter, som man besluttede at bruge efter krisen i 2008 fremfor at gennemføre reelle reformer, er nu opbrugt. De efterfølgende »uortodokse monetære instrumenter,« såsom kvantitativ lempelse ('pengetrykning'), negative rentesatser, og 'helikopterpenge', har for en stor dels vedkommende produceret det modsatte af de ønskede virkninger. Den kendsgerning, at genindførelsen af Franklin D. Roosevelts Glass/Steagall-bankopdelingslov er blevet vedtaget i både det Demokratiske og Republikanske partis valgplatform i USA, samt den kendsgerning, at der er en voksende diskussion i flere europæiske lande om at reducere de fremtidige risici i det finansielle system ved at indføre Glass/Steagall-kriterier også i Europa, skaber en meget favorabel forudsætning for at indgå aftale om en global Glass/Steagall-lovgivning ved det kommende G20-topmøde. Hvis



G20-topmødet sætter Verdens-Silkevejen på dagsordenen, ville den kinesiske drøm blive til en verdensdrøm.



---

## Tremontis comeback i Italien indbefatter Glass-Steagall, men ingen bail-in

2. august 2016 – Den tidligere italienske finansminister Giulio Tremonti er ved at gøre politisk comeback i sammenhæng med en reorganisering af den konservative blok. Tremonti har skabt en ny tænketank ved navn »Fondazione Iustus«, sammen med Stefano Parisi, den mand, som Berlusconi udpegede til at reorganisere partiet Forza Italia og udarbejde udkastet til en valgstrategi for en mulig regeringskrise og snarlige valg.

Samtidig gør Tremonti reklame for sin nye bog, *Mundus Furiosus*, i interviews på TV og i aviser, og ved offentligt optrædende. Glass-Steagall, afvisning af bail-in og et skift i det europæiske system er blandt de mest fremtrædende emner. For eksempel kalder Tremonti, i et interview den 25. juli med avisen *Libero*, bail-in for en »afsindig lov: det er ligesom, at, for at standse en forrykt bilist, så, i stedet for at sætte fartgrænsen ned, hæver man prisen for hans bilforsikring. Med den ekstra detalje, at forsikringspolice ikke betales af bilisten, men af forsikringsinvestorer«.

Tremonti siger, at hans regering blev væltet af »et tavst

statskup« i 2011, fordi han og premierminister Silvio Berlusconi var imod den græske bailout. »Tyske og franske banker havde en dramatisk eksponering i Grækenland og Spanien, og de havde brug for en bailout, der inkluderede italienske penge. Den italienske regering var modstander af en check til alle over én kam.«

Tremonti nævnte også telegrammer fra den amerikanske ambassade, som siden er blevet offentliggjort af WikiLeaks, og som kritiserede hans »uortodokse tanker om globalisering og nye finansielle love«. Den ortodokse anskuelse »var Lehman Brothers-anskuelsen«, siger Tremonti polemisk.

I et andet interview den 1. august med online-avisen *Linkiesta*, sammenligner Tremonti EU med det kollapsende Romerske Imperium, »en dynamik, der udspilles på to niveauer og med to kurver: på den horisontale kurve udstrækker Rom sig for meget, næsten ud over naturens grænser. Den vertikale kurve er tabet af [moralske] værdier«.

I den nuværende verden ville den romerske kejser »Heliogabalus[1] passe meget fint ind, med sit særlige sæt af moralske værdier og livstil«. Dette forfald i moralske værdier kan i særdeleshed forklares med »tidens forsvinden. Tidligere var man inden for tidens dimension ansvarlig over for fremtidige og forgangne generationer. I her-og-nu-æraen er disse ansvarlighedens bånd, disse dimensioner, forsvundet«.

Det finansielle system er blevet ligesom et videospil. »Man kunne næsten sige, at falskmøntneren i Napoli er en bedre kapitalist, når han reproducerer de nye €20-sedler med en perfekt teknologi i realtid. Virkningen af Napoli-rigdom er ikke meget anderledes en virkningen af rigdom i Frankfurt«, kontinental-Europas finansielle centrum og bankcentrum.

Tremonti kræver, som vi allerede har rapporteret, »en tilbagevenden til principperne i Romtraktaten fra 1957. Dengang blev ordet Union brugt som et perspektiv; det var

imidlertid *de facto* en konføderation, hvor stater delte kul, stål, landbrug og progressivt også markedet ... Formlen er stadig rigtig. Vi opdaterer den og vi deler, f.eks., efterretninger imod terrorisme. Resten overlades til folkets suverænitet«.

---

[1] Marcus Aurelius Antoninus, kendt som Elagabalus eller Heliogabalus, regerede som romersk kejser 218 – 222 e. kr. Heliogabalus er bedst kendt for udsvævelser og drikkegilder. Heliogabalus' liv endte med, at hans egen bedstemor fik hans vagter til at drukne ham og smide ham i floden Tiberen (-red.).

---

**Europæiske banker under akut stress efter ECB's stresstests:**

# LaRouche understreger, sats på nationalt selvforsvar

2. august 2016 – I et langt interview med CNC-TV sagde den italienske premierminister Matteo Renzi, at hans regering vil modsætte sig en bail-in af hele sin magt. På sit engelske med en stærk accent sagde Renzi, »Italien kæmper totalt for at forhindre bail-in, fordi også en blød bail-in kunne blive en katastrofe for troværdigheden og tilliden.« Renzi sagde også, at den eneste løsning for italienske banker er »vækst«, og at hvordan, man skal opnå vækst, er »min drøm og mit mareridt«.

Tja, nu, hvor Renzi har overtrådt EU-lovene for bail-in, bør han tage det næste skridt og også overtræde EU's budgetlove med det formål at gennemføre et program for vækst. I en diskussion her til morgen understregede Lyndon LaRouche, at, selv om dette ikke er en national, men en global krise, så må Italien implementere en lov for et statsligt kreditprogram for økonomisk genrejsning, og europæiske nationer bør samarbejde om et nationalt selvforsvar. Dette vil så igen »foranledige, at hele EU/euro-programmet bliver taget op til revision«, sagde LaRouche.

Intet andet vil virke. Tag den »løsning«, som man har vedtaget for Monte dei Paschi di Siena (MPS), og som ingen har tillid til. I går og i dag blev italienske, såvel som andre europæiske banker, ramt af et lad-os-finde-udgangen-i-en-fart-udsalg. Handlen med Unibank-aktier blev suspenderet begge dage efter at være faldet næsten 10 % mandag og 5 % tirsdag. Den 70 % 's discountpris for MPS's misligholdte lån (NPL) er blevet set som en standard for fremtidige handler og tvinger således andre banker med NPL'er til at genkapitalisere.

*Financial Times* offentliggjorde en grafisk fremstilling over tabet af værdier i fem store, europæiske banker, siden resultaterne af stresstestene blev offentliggjort i fredags:

Unicredit -15,9 %; Commerzbank -11,2 %; Deutssche Bank -6,6 %; Credit Suisse -6,1 %; Barclays -5,4 %.

I forbindelse med en politik med nulvækst og nulrente, er der ingen chance for, at nogen bank kan komme sig. Og nu driver ECB også selskabsaktiers finanser til bankerot. Bloomberg har rapporteret, at ECB's køb af *selskabsaktier* tvinger afkastet ned, der i sidste uge lå på forbløffende 0,7 %.

Tallene for Eurozonens BNP for andet kvartal viser en 0,3 % 's (ikke-)vækst, alt imens et overblik over statslige investeringsrater i forhold til BNP viser en nedgang større end 1 % i perioden 2009 – 2016. Dette betyder et investeringstab på 115 – 120 milliard euro.

---

## **Økonomier og markeder ved at gå ned:**

### **– LaRouches politik skal gennemføres nu!**

2. august, 2016 (Leder) – Sammenbruddet af ikke alene kreditmarkederne, men også af Europas og USA's økonomier generelt, er nu i fuld gang.

Indførelsen af Glass-Steagall i valgplatformene hos begge USA's politiske partier diskuteres overalt; men dette er kun et enkelt skridt hen imod et mål, som omgående må nås. Der kan ikke være tale om at vente på en handlingslammet kongressamling eller den næste Kongres: Dette skal gennemtvinges.

Hvorfor? Fordi Glass-Steagall er en afgørende del af en

*statslig kreditpolitik* til genoplivning af produktion og produktivitet og til at samarbejde med de asiatiske magters globale investeringer i infrastruktur. Uden denne politik er de transatlantiske økonomier gået ind i et uigenkaldeligt kollaps, der er meget værre end blot en »bankpanik«, selv om en bankpanik allerede er i gang.

De beklagelige, falske »stresstests« af de større, europæiske banker har udløst disse bankers generelle styrtdyk på aktiemarkedene, hvor handel i de førende italienske banker tirsdag blev indstillet, efter at de angiveligt netop skulle være blevet reddet! En ekspert-beregning af »den reelle bankstress«, som blev udført som en nødforanstaltning og rapporteret i *Financial Times* samme dag, fandt, at de store europæiske banker behøver en omgående bankredning på 900 milliarder euro – svarende til en nød-kapitalisering på mere end \$1 billion som et »TARP-program« (Troubled Asset Relief Program) – for at overleve.

Tabet af vækst, og det fuldstændige tab af produktivitet i de transatlantiske økonomier, er det, der driver dette kollaps. I USA er væksten i BNP i de seneste 12 måneder 1 %; arbejdskraftens produktivitet er faldet med 1,5 % hidtil i år og er ikke steget i seks år; investering af erhvervskapital er faldet i fem af de seneste seks kvartaler; de reelle ugelønninger er igen ved at falde. Ledere fra Federal Reserve (den amerikanske centralbank, -red.) holder taler – inklusiv præsidenten for New Yorks Fed-afdeling, Dudley, i tirsdags, og formanden for USA's centralbank Yellen i sidste uge – hvor de begræder tabet af økonomisk produktivitet, som de har været med til at frembringe gennem uophørlig pengetrykning for at redde de bankerotte banker.

Vækst i mere grundlæggende aspekter, der måler effekten af nye teknologier på arbejdskraftens produktivitet, er komplet forsvundet.

De økonomiske markører i Europa er endnu værre, og offentlige

investeringer i hele Europa er i det forgangne år faldet med 115-120 milliarder euro, eller omkring \$135 milliarder.

Endnu en TARP på \$ 1 billion vil ikke afhjælpe dette kollaps. Italien, der for øjeblikket er epicentret for bankkollapset, skal vedtage en national lov for at give mulighed for statskredit til vækst – et skridt, der for indeværende er forbudt iflg. EU-regler!

En Glass/Steagall-bankopdeling og en begrænsning af indskudsgaranti til kun at gælde for kommercielle banker vil bane vejen for den rette kur. Denne kur består i statslige kreditinstitutioner, der skaber kredit til både ny og mere produktiv infrastruktur og industri, og også til behovet for yderligere kredit fra private *udlåns*- banker. En håndhævelse af Glass-Steagall vil åbne op for finansminister Alexander Hamiltons succesfulde bank- og kreditpolitik.

En af støtterne for Glass/Steagall-lovforslaget i Senatet mener, at, hvis det kan bringes til diskussion i Senatets sal, og tages ud af hænderne på den komité, der sidder på det, kunne lovgivningen omgående blive vedtaget. Den nationale debat og diskussion, der nu summer om Glass-Steagall i partiernes valgplatforme, må og skal vendes til handling for at gennemtvinge Glass/Steagall-lovgivningen.

De amerikanske og europæiske samfund har siden finanskrakket i 2008 lidt enorme tab, som ofte opregnes som et titals milliarder af dollars, men som i virkeligheden kan måles som tabet af en fremtid for de unge generationer. Dette kollaps vil gøre dette tab af fremtid uigenkaldeligt, med mindre det stoppes af regeringshandling nu.

Enhver borger kan blive en kreativ kraft i denne indsats.

*Foto: Børshandlere i panik midt i krakket i 2008.*

---

# Indsats for at redde eurobanker slår fejl – det er Herrhausen, eller fallit

2. august 2016 (Leder) – Den europæiske Banktilsynsmyndighed (EBM) offentliggjorde de seneste stresstests af eurobankerne kl. 22 sidste fredag aften med håbet om at kunne dulme nerverne hen over weekenden, men indsatsen slog fejl, med bankaktier, der styrtdykkede mandag. Den enorme skala af hele banksystemets bankerot bliver i stigende grad åbenlys for alle, undtagen de blinde. Stresstestene var i realiteten et totalt svindelnummer – EBM droppede sin tidligere politik med at uddele karakterer for 'bestået' eller 'dumpet' og tog ikke engang storbankernes astronomiske eksponering til derivater i betragtning. Det stod ikke desto mindre klart, at der næppe er én eneste bank, der klarer sig.

Den kendsgerning, at én (og kun én) bank fik en bail-out – Italiens Banca Monte dei Paschi (verdens ældste bank) – demonstrerer simpelthen, at »bail-in«-reglerne i USA og Europa, der skulle forestille at redde skatteborgerne fra flere bail-outs (ved at stjæle bankindskydernes penge), som i USA's Dodd/Frank-lov, lige fra begyndelsen har været et svindelnummer.

Den mest hysteriske respons kom fra Deutsche Banks risikochef, Stuart Lewis, der af *Frankfurter Allgemeine Zeitung* blev spurgt om IMF's rapport, der sagde, at Deutsche Bank var »verdens farligste bank«. Lewis svarede: »Nej, slet ikke. Kun én rapport fra IMF har på det seneste forkludret situationen.



Vi er ikke farlige. Vi er meget relevante. Deutsche Bank er indvævet i hele den finansielle sektor. Vi er en af de største universalbanker i verden. Men for nu at gøre det helt klart: Vores hus er stabilt. Regnskabet er sundt.«

Så meget for sandheden i dagens Kasino Mondial.

Den eneste måde ud af det her er den måde, som Lyndon og Helga LaRouche har foreslået (se: »**Red Deutsche Bank, for verdensfredens skyld**«)

at genkapitalisere Deutsche Bank samtidig med, at man genindfører den politik, der blev ført af Alfred Herrhausen, Deutsche Banks chef, der i 1989 blev myrdet blot to uger efter Berlinmurens fald, og genindføre hans politik med samarbejde med den daværende Sovjetblok og udviklingslandene om global udvikling.

Galninge i Obamas lejr promoverer krig med Kina og Rusland. En rapport, der blev offentliggjort den 28. juli af RAND Corporation, der finansieres af den amerikanske regering og hæren, bærer titlen, »Krig med Kina – at tænke det utænelige«, fremkommer med det argument, at, hvis der blev en krig mellem USA og Kina: »De kinesiske militære tab ville i betydelig grad overstige de amerikanske under en krig. Den uophørlige forbedring af kinesiske anti-adgangskapaciteter kunne imidlertid øge de amerikanske tab og, i takt med, at USA's angrebskapacitet udtømmes, reducere kinesiske tab.« Hellere før end senere, er det budskab, der ikke siges. Med en demonstration af det, som LaRouche har beskrevet som et utroligt niveau af »luftkasteller«, siger rapporten, at Rusland »ikke ville have nogen betydningsfuld indflydelse på kampene« og råder os til at »sove trygt«, eftersom forfatterne »anser en atomkrig for at være højst usandsynlig«. Man fremstiller flere scenarier, som kunne udløse en sådan eksistentiel trussel mod menneskeheden, og hvor skylden for en sådan trussel totalt lægges på Kinas »aggression« eller »fejlbedømmelse« af USA's villighed til at gå i krig over

omstridte øer i det Østkinesiske Hav eller det Sydkinesiske Hav.

Amerikas »kogepunkt« er nu nået, som det demonstreres af begge de politiske partiers kaotiske sammenbrud. På et sådant historisk tidspunkt kan mennesker blive drevet til vanvid; til fascistiske former for racisme og krigshysteri. Men det er ligeledes under sådanne historiske tidspunkter, at mennesker bliver i stand til at række indad i sig selv for dér at finde den egenskab i deres intellekt, eller sind, som definerer deres sande natur som skabende væsener, der kan skabe fremtiden til gavn for hele menneskeheden.

Digteren Percy Shelley sagde om sådanne tider: »Under sådanne perioder finder der en akkumulering af evnen til at kommunikere og modtage intense og passionerede ideer, med hensyn til menneske og natur (univers), sted«, når mennesker, der træffer dette valg, kan række ind i »denne evne, der har sæde på deres egen sjæls trone«.

Det er det valg, vi alle sammen har.

*Foto: Politiet forbereder sig på en demonstration uden for den Europæiske Centralbank. 31. maj, 2013.*

---

**Vi kan vinde en afgørende  
sejr  
– hvis vi er villige til at**

# **tænke, at menneskehedens fremtid, netop nu, hviler på vore skuldre ...**

*Fra webcastet 'Fireside Chat' 28. juli 2016, med EIR's Jeffrey Steinberg:*

Jeg tror, det er vigtigt at sætte rammerne for aftenens diskussion, for vi befinder os i et absolut afgørende øjeblik, hvor den strategiske situations farlighed matches og endda potentielt overgås af de enestående muligheder; muligheder, der meget vel kun vil forekomme én gang i livet for alle, der i aften er med i dette telefonmøde; det er derfor meget vigtigt at tænke på dette øjeblik på den rette måde.

Jeg vil som indledning blot sætte et afgørende fokus på, hvor vi står lige nu, og dernæst vil jeg kort kommentere nogle ting, som har ligget hr. LaRouche på sinde under diskussioner, som flere af os har haft med ham i løbet af de seneste 48 timer.

I morgen, den 29. juli, er en særdeles afgørende dag for Europa, fordi den Europæiske Centralbank her uddeler karakterbøger til de største, europæiske banker, disse såkaldte stresstests for, om disse banker overhovedet er i stand til at modstå en ny finanskrise. Og det er allerede en selvfølge, at bogstavelig talt alle banker i Italien, med verdens ældste, kontinuerlige finansinstitution, Monte dei Paschi di Siena, i spidsen, vil dumpe til denne test. På en langt vigtigere skala er den største, tyske bank, Deutsche Bank, for nylig af IMF blevet beskrevet som verdens mest risikofyldte bank: Den sidder på en eksponering til derivater for 55 billioner euro, og bogstavelig talt alle andre,

betydningsfulde banker i Europa, USA, Japan og selv et par banker i Kina, er derivatmodparter, der har en stor eksponering, og Deutsche Bank er endnu en kandidat, ligesom Monte dei Paschi i Italien, der kunne nedsmelte, hvornår det skal være. Begge disse banker vil næsten med sikkerhed dumpe til denne stresstest, og alene dette kunne udløse en panik. Så vi befinder os ved et virkeligt, afgørende punkt, og det faktum, at hele dette transatlantiske finanssystem er i en langt dårligere forfatning end det var tilfældet i september, 2008, hvor vi havde en nedsmeltning; dette er hovedårsagen til, at visse desperate grupperinger i det vestlige finansoligarki er på udkig efter muligheder for at skifte emne, gennem at lancere krigsprovokationer, primært imod Rusland, og sekundært også imod Kina.

Fakta er, at alle større krige, der på en betydelig skala er brudt ud, og i særdeleshed de to verdenskrige i det 20. århundrede, har altid været en konsekvens af desperationen over en finanskrisen, i hvilken visse oligarkiske kræfters magt, i nyere historisk tid, og her, briternes i særdeleshed, har været truet; og de vil hellere vælte hele skakbrættet, eller løbe irrationelle risici, end de vil miste deres magt.

Situationen i dag er den, at, et hvilket som helst udbrud af krig med Rusland næsten med sikkerhed ville føre til atomkrig, og det ville ikke blive en 'begrænset' krig, men en fuldt optrappet krig.

Så farerne er, som jeg siger, alvorlige. Samtidig befinder det Britiske Imperium, hovedkilden til alle de større problemer, især i det transatlantiske område, sig i en tilstand af opløsning. Vi havde Brexit-valget, der fandt sted midt i juni, og som har rystet hele EU's fundament, som nu begynder at falde fra hinanden.

For kun 2 uger siden, den 6. juli, havde vi den længe ventede udgivelse af Chilcot-kommissionens rapport, som var en enorm undersøgelse af briternes rolle i lanceringen af den

katastrofale invasion af Irak og den voldelige afsættelse af Saddam Hussein, i 2003. Hvis dette ikke var sket, ville man aldrig have fået en Islamisk Stat; man ville ikke have fået denne spredning af al-Qaeda, og man ville ikke have fået dette mønster med global terrorisme, som vi, næsten dagligt, ser i alle dele af verden i dag.

Så denne rapport, der bestod af 12 bind (!), med 6000 sider, var en stikkende anklage, ja, var faktisk en anklage om krigsforbrydelser, imod Tony Blair og, gennem forlængelse, imod George W. Bush og Dick Cheney.

Samtidig scorede LaRouche-bevægelsen en ekstraordinær sejr, da præsident Obama, imod enhver plan, og ganske bestemt imod de grupperinger af det Britiske Imperiums interesser, de grupperinger, der ejer Obama, blev tvunget til, med kun lidt redigering, at frigive de 28 sider af den oprindelige Fælles Kongresundersøgelses-rapport om begivenhederne den 11. september, 2001.

Jeg er sikker på, at alle, der er med i dette telefonmøde, ved, at dette har været et afgørende spørgsmål, et afgørende punkt for intervention fra hr. LaRouches og vores bevægelses side, lige fra selv før angrebene den 11. september. For, i januar måned, 2001, advarede hr. LaRouche, under en høring for USA's Senat i forbindelse med Senatets afprøvning og godkendelse af John Ashcrofts udnævnelse til justitsminister, om, at en Bushregering ville lede efter den førstgivne mulighed for at iscenesætte en 'Rigsdagsbrands-hændelse', for at satse på et diktatur. På dagen for 11. september var LaRouche midt i et live interview på radioen i Utah, og han sagde lige på stedet, at dette ikke kunne finde sted uden, at der var tale om et element af et 'inside job'.

Frigivelsen af disse 28 sider, især blot ni dage efter udgivelsen af Chilcot-kommissionens rapport, er et ødelæggende et-to-stød i ansigtet på det Britiske Imperium. Alene af den grund, at, når man ser den 28 sider lange rapport, og man

indser, at det var i *december 2002*, at præsident Bush erklærede disse sider for hemmelige og blokerede for deres offentliggørelse, så indser man, at dette havde *alt* at gøre med optakten til invasionen af Irak.

Hvis dette kapitel, som viste, at det var *saudierne*, og ikke Saddam Hussein, der stod bag angrebene 11. september, var blevet offentliggjort på dette tidspunkt, ville det have været bogstavelig talt umuligt for selv Bush og Cheney at slippe godt fra denne Irakkrig, og historien ville være gået i en helt anden retning. Det var, hvad hr. LaRouche kalder et *punctum saliens*: Et afgørende punkt, en korsvej i historien.

Med andre ord, disse og andre udviklinger, som jeg ikke skal komme nærmere ind på her, men som kan dukke op under vores diskussion, betyder, at menneskehedens fjende, de imperiekræfter, der nu er centreret omkring det Britiske Imperium, som kontrollerer Saudi-Arabien, som kontrollerer Obama, er helt ude i tovene. De kan besejres. De befinder sig faktisk i en undergangs-proces. Spørgsmålet er, vil der komme en *reguleret* magtoverdragelse, og en alliance i det transatlantiske område til fordel for den politik, der allerede er blevet vedtaget af de større nationer i Eurasien, centreret omkring Kinas politik med *Ét bælte, én vej*, og centreret omkring Ruslands interesse i at organisere en global koalition, med FDR-Stalin/USA-Sovjetunionens koalition til at besejre Hitler og nazisterne under Anden Verdenskrig, som model, med det formål at besejre terrorismens svøbe. Der er nok af muligheder, men det kræver ikke blot en politisk mobilisering, men også en tilgang i vores forestillingsevne, så vi forstår, at vi, som menneskelige væsener, kan forme vores egen, fremtidige skæbne; snarere end at tænke på os selv som ofre, så må vi tænke på en helt anden måde. Og hr. LaRouche har i løbet af de seneste dage *meget kraftigt* understreget dette princip om menneskets skabende evne, dets kreativitet. Det, der er fuldstændigt unikt for mennesket, er, at det har evnen til at gøre opdagelser, til at skabe ting,

der hidtil ikke har været kendt, ikke har været opdaget, og ikke har været udtænkt. Og vi befinder os ved et af disse øjeblikke, hvor det er *afgørende*, at vi opgiver de frygtelige kernefundamenter i denne nuværende, degenererede kultur og endnu engang tænker på at frembringe ægte, videnskabelige genier, på at genoplive vores rumprogram, der altid har været avantgarden af menneskets store opdagelser, i hvert fald i det 20. århundrede.

Vi havde tidligere på dagen en diskussion om en af de store forskere, der var motoren i USA's rumprogram fra sidst i 40'erne og under 50'erne og 60'erne og videre frem, dr. Krafft Ehrlicke, der forstod, at denne form for opdagelsesproces, for at gå der ud, hvor mennesket aldrig før har været, er essensen i, hvad det virkeligt vil sige at være menneske.

Vi må se at komme bort fra snæversynet og række ud efter og gribe dette øjeblik med en absolut, enestående mulighed. Vær ikke bange for farerne, men forstå, at vi kan vinde en afgørende sejr, hvis folk er villige til at tænke på en helt anden måde, og tænke på en måde, som om menneskehedens fremtid netop nu hvilede på dine skuldre.

*Ovenstående er et uddrag fra webcastet 'Fireside Chat' den 28. juli, med Jeffrey Steinberg, mangeårig leder i LaRouche-bevægelsen, og efterretningsredaktør for EIR, og hvis indledende bemærkninger til den efterfølgende spørgsmål-og-svar-session ovenstående uddrag er. Webcastet, inkl. engelsk udskrift, kan høres/læses her: (anbefales). <https://larouchepac.com/20160727/fireside-chat-jeff-steinberg-july-28-2016>*

*Titelfoto: fra [letsgoseit.com](http://letsgoseit.com), fra portrætsamlingen i The International Aerospace Hall of Fame: den amerikansk-tyske rumpionér, Krafft A. Ehrlicke, født 1918 i Berlin, Tyskland, død 1984 i USA.*